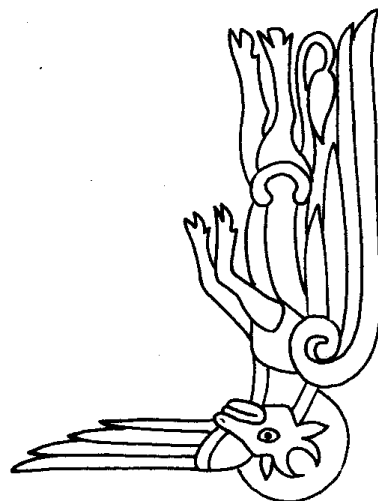
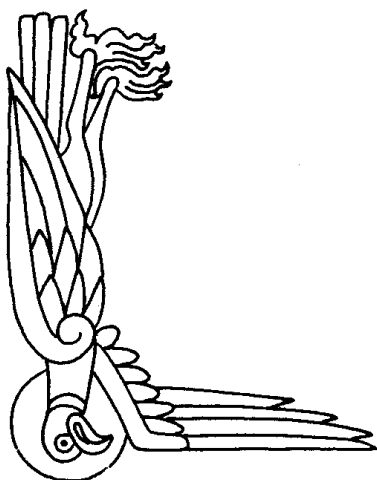
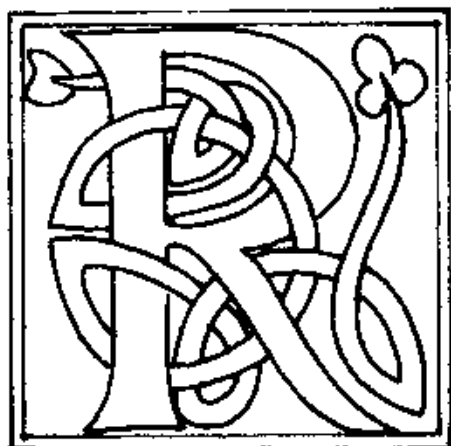
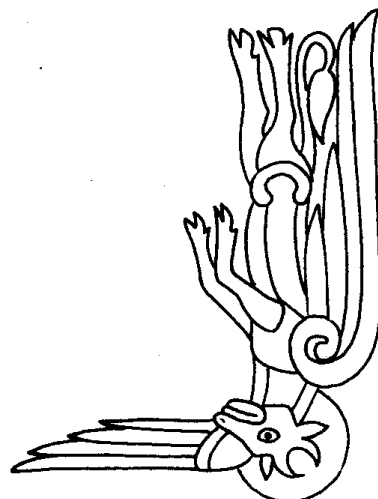
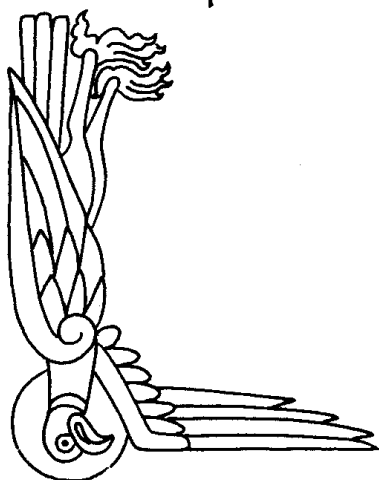

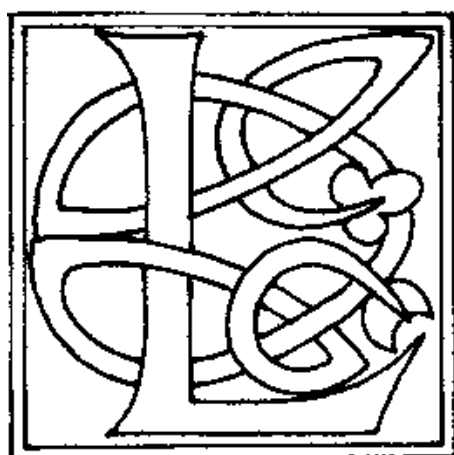
a dávných časů jsme nosili své
dějiny ve svých srdcích, ne na stránkách knih. Věděli jsme,
kdo jsme, kam jsme patřili a v čem máme pokračovat.

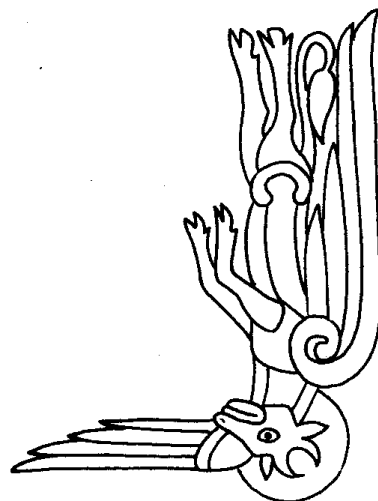
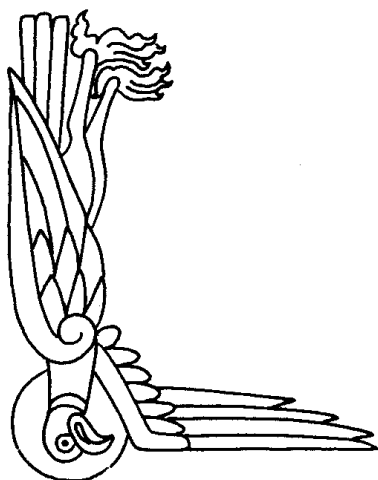

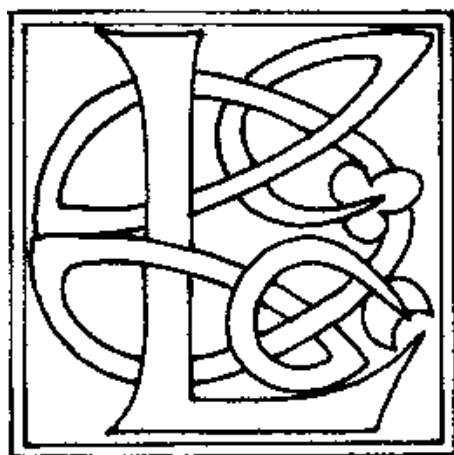
a fael nevytvořil své malby rukama, ale svým duchem. Beethoven napsal své nejlepší skladby, když byl téměř hluchý. Proč do všeho, co děláš, vkládej kus sebe samého, svého ducha. Podívej se na staro japonskou fresku, na arabesku islámského portálu, náboženský tanec některého afrického kmene, obraz evropských mistrů nebo si poslechni nějakou skladbu či černošský spirituál a zažiješ něco, co je stejně nevyzpytatelné a mimo vši logiku a vyvolává stejné pocity, jako vyvolává modlitba. Neschovávej si nic na zvláštní příležitost, každý okamžik je výjimečný.

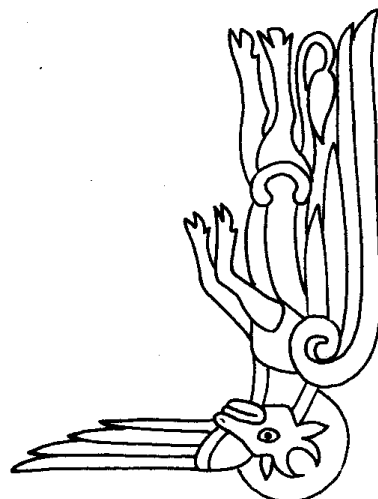
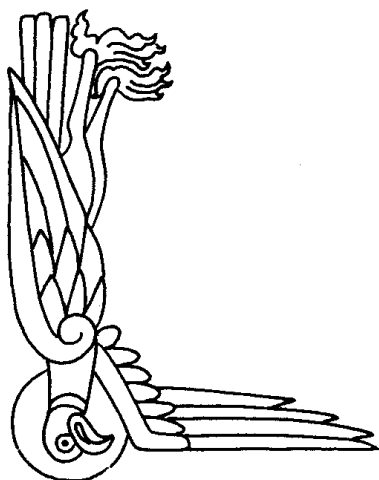

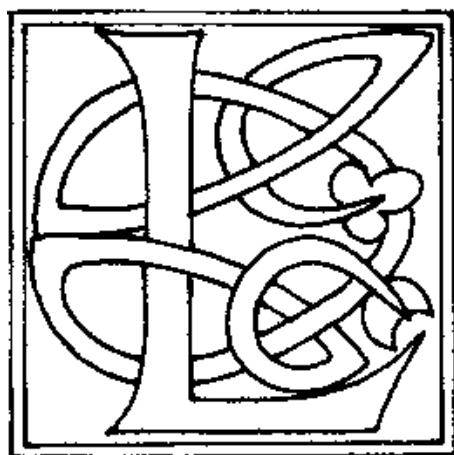
Áska je jednosměrná cesta, vždy vychází od tebe, aby vedla k druhým. Pokaždé, když bereš nějakou věc nebo někoho pro sebe, přestáváš milovat, neboť přestáváš dávat. Trháš-li květiny, pak proto, abys z nich udělal kytici. Uděláš-li kytici, pak proto, abys ji nabídl tomu, koho miluješ... neboť květina neroste proto, aby v tvých rukou zvadla, ale aby způsobila radost a přinesla plod. Jestliže v okamžiku, kdy ji chceš utrhnout, nemáš odvahu ji nabídnout, pokračuj raději ve své cestě.

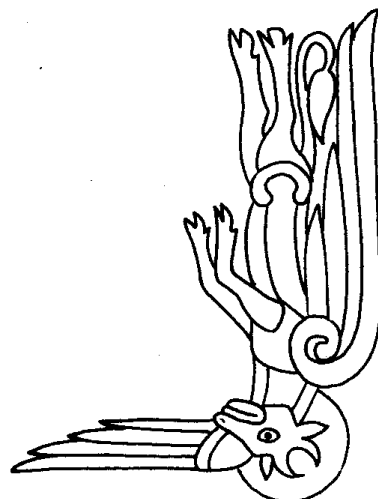
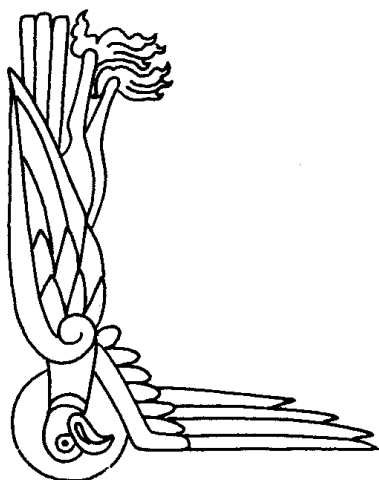

láska se může splácet jedině
láskou a rány lásky se vyhojí jedině láskou. Lásce stačí jediný
vlás, aby spoutala i Boha, protože Bůh touží jedině po lásce.
Tak je dokonalost velice snadná, protože stačí chytit Boha
za srdce. I nejnepatrnější skutky vykonané z lásky okouzlují
Boží srdce! Proto pamatuj, že v podvečer tvého života tě
budou zkoušet podle lásky.

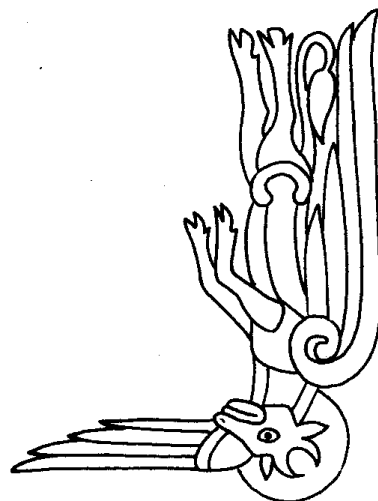
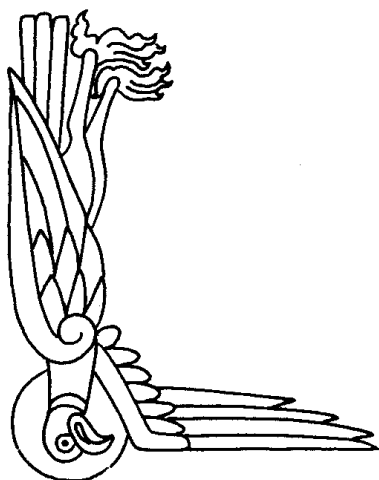
áska, kterou v sobě člověk nosí je dar, který může dát komukoliv. Může ji svobodně dát, ale nemá právo ji od kohokoli vyžadovat. Jsi stvořen, abys dával, ne abys bral. Milovat znamená darovat se a přijímat. Darovat se jinému a přijímat jiného do sebe. Darovat se znamená žít pro druhého, přijímat znamená žít skrze druhého.

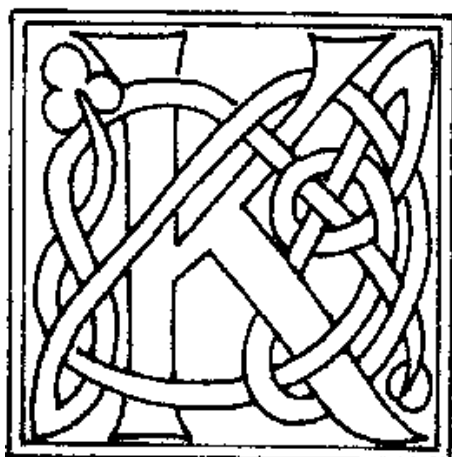

auč se rozdávat a štědře dávat.

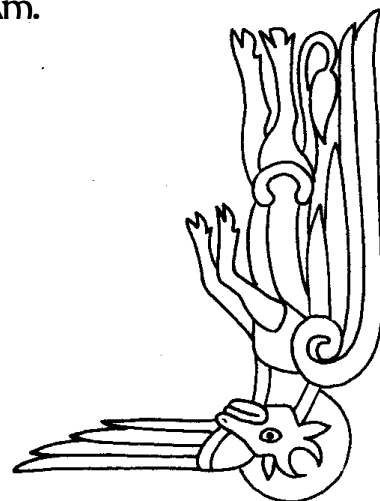
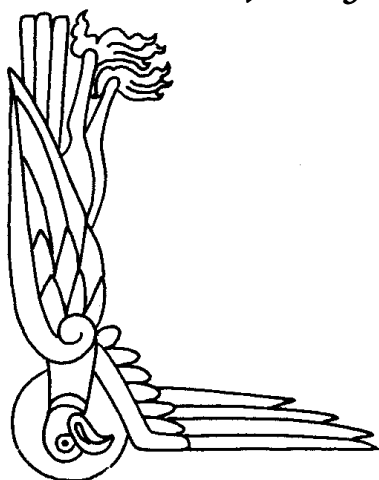
Ten, kdo dává šetrně, jako by nedával vůbec. Oávej dokud ti nezbuđe nic než radost a čirá síla. Když se stáváme chudými, stáváme se svobodnými pro lásku k Bohu a k lidem, a ti mohou zbohatnout z naší chudoby. Sečkávají se s někým ,kdo je přijímá, komu nejsou lhostejní, kdo je ochoten věnovat jim svůj čas a vyslechnout je, kdo je ochoten pomoci.

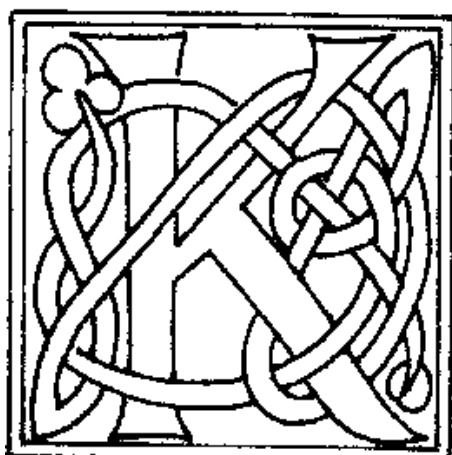

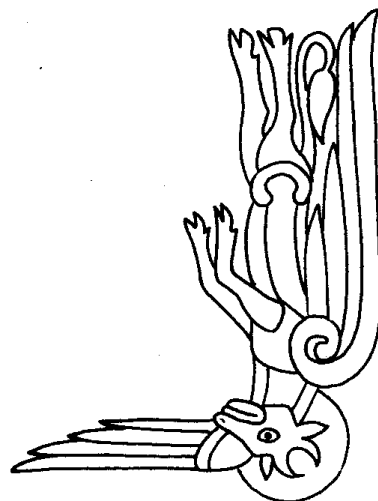
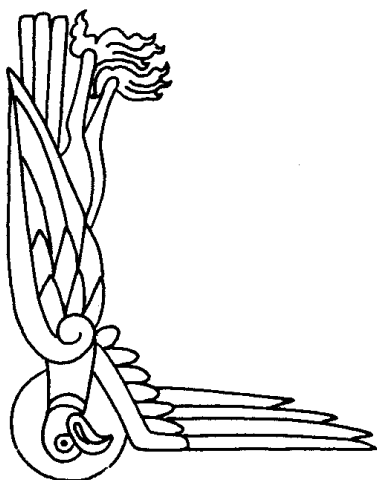
aždý žijící tvor má svůj příběh.

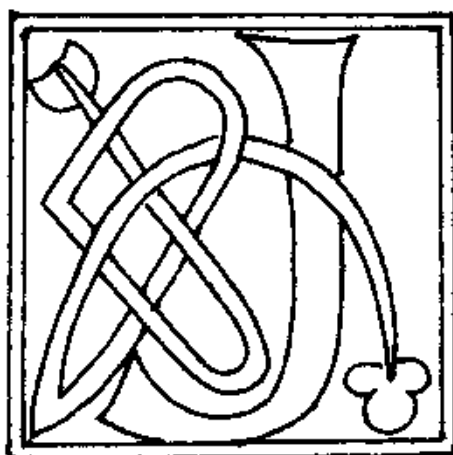
Jakmile poznáš příběh jediného zvířete či ptáka, začneš je mít rád. Znáš příběh netopýra? Netopýr kdysi byla myš, která žila v základech kostela. Jednou vylezla z díry, vyběhla na oltář a zakousla se do hostie. Když ji spolkla, vyrostla jí na zádech křídla. Přemýšlej o obyčejných, běžných věcech. Ve světě kolem nás vidíme mnoho symbolů, co nás učí smyslu života. Žijeme ve světě symbolů a obrazů, kde duchovní a všední tvoří jednotu. Pro mnohé jsou symboly jen vyslovená nebo napsaná slova. Ale jsou součástí přírody, část nás samých - země, slunce, vítr, déšť, kameny, stromy, zvířata, dokonce i drobný hmyz jako mravenci nebo kobylinky. Snaž se jim porozumět nikoli hlavou, ale srdcem, a pak stačí jeden nepatrný náznak a pochopíš jejich význam.

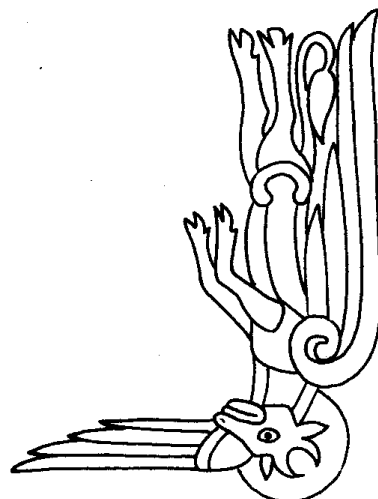
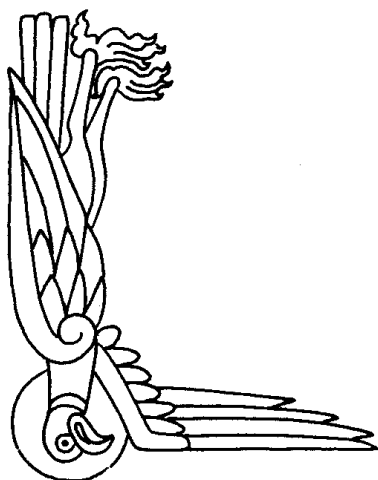

dyž se k Bohu stavím jen do
postoje podřízenosti, jsem od něj mnohem dál, než když
mohu zkoumat jeho rozhodnutí. To vede k citu, který nikdy
do mého myšlení nepatřil: soucit s Bohem. Člověk by neměl
nikdy kapitulovat, ani před samotným Bohem.

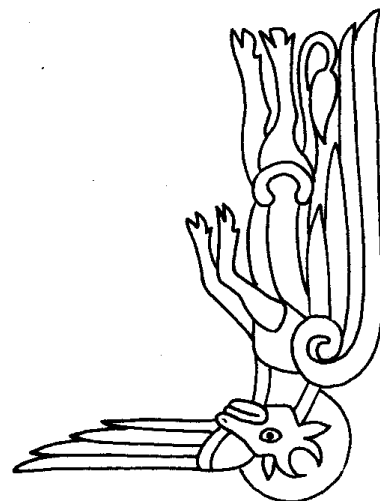
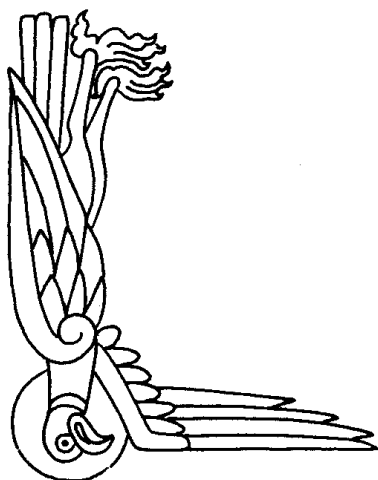

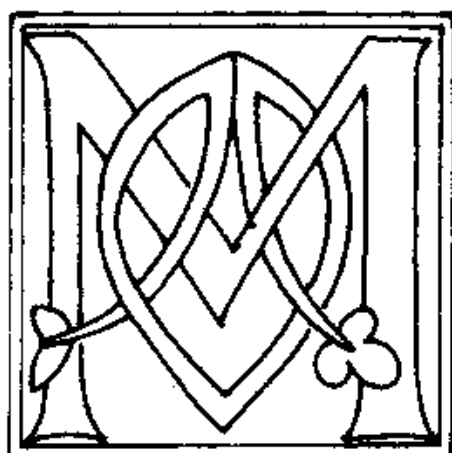
Je velká věc trpět pro pravdu, když nemáš jinou volbu, ale mnohem větší je, trpět v agonii pro pravdu, když můžeš utrpení okamžitě ukončit. To je opravdová síla, ne slabost. Učinit to pro druhé je opravdová láska, ale učinit to pro ty, kteří tě stejně zradí, to je výška a hloubka, délka a šířka lásky, jež přesahuje veškeré chápání. To je láska, se kterou Bůh zachraňuje svět.

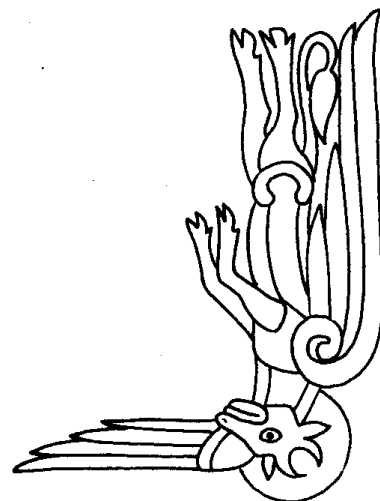
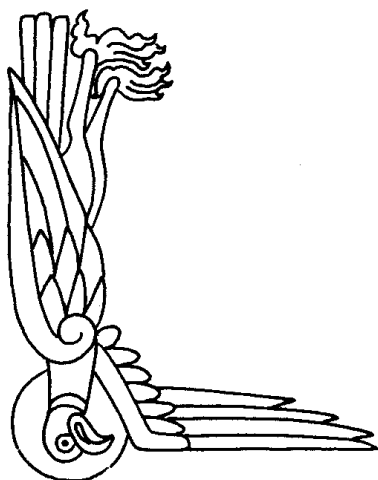

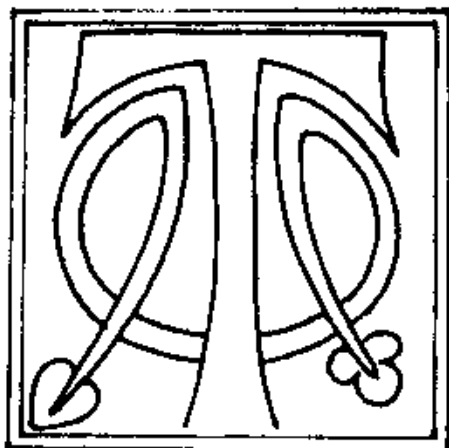
edělat pokroky, to je velmi špatné znamení, protože láska není nikdy nečinná! Když někdo poblíž tebe trpí, plač s ním. Jestliže je někdo šťastný, směj se s ním. Láska se dívá a vidí, poslouchá a slyší. Milovat znamená cítit spolu se všemi živými bytostmi. Kdo miluje, objeví v sobě nekonečné prameny útěchy a účasti na utrpení druhých.

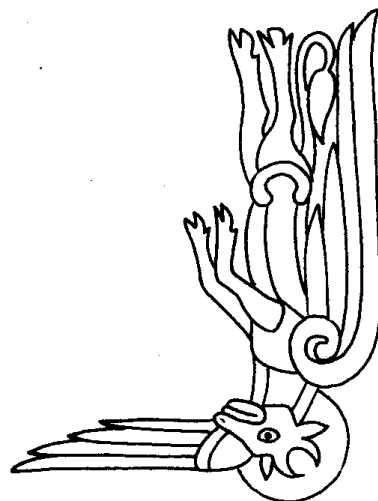
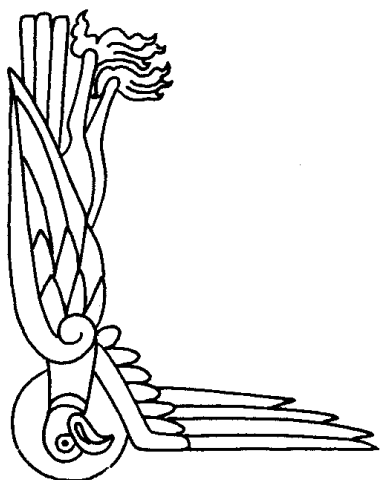

ěl bys být šťastný, že se můžeš zúčastnit bitvy a nemusíš se starat o vítězství. Vítězstvím je zúčastnit se. Lidé, kteří zažili skutečné vítězství, o něm vždy mluví velmi skromně, protože viděli jeho rub a vědí, že nemají mnoho důvodů k vychloubání. Mocnosti temnoty jsou příliš blízko mocnostem světla a pro domýšlivost zde není místo.

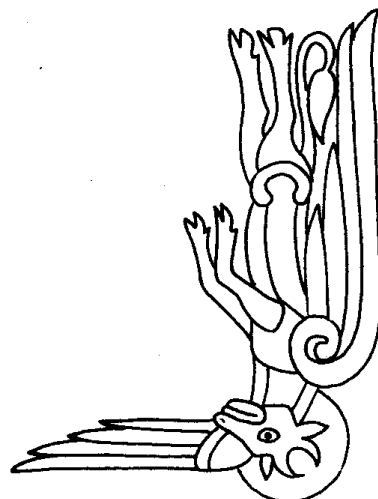
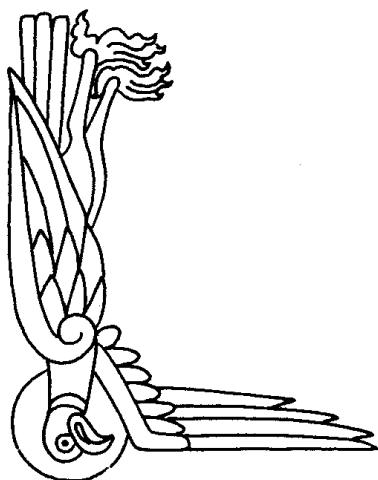
en, kdo se modlí, je jako žebřák, který tluče na bránu Božího milosrdenství. Pokud jsi opravdu pokorný, pak se modlíš. Pokud nejsi opravdu pokorný, pak jenom odříkáváš modlitby. Modlitba je dechem duše. Když se modlíme, jsme všichni Božími žebřáky, kteří prosí, neboť potřebují. Sám Bůh tě povzbuzuje k tomu, abys prosil, hledal, bušil na bránu. Je tedy nutné, abychom pociťovali hlad po Bohu. Musíme v modlitbě žebřat u brány Jeho přítomnosti a neústupnou modlitbou mu vyvrátit dveře.

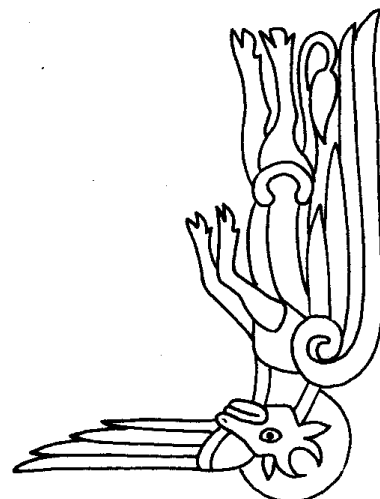
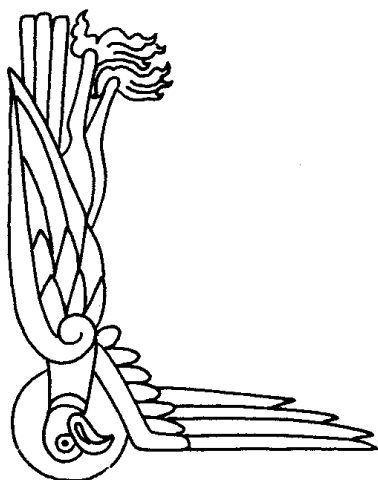
estarej se o úsudek druhého.

Přijme tvá omezení, přijmeš-li je i ty. Neodpustí však, ucítí-li, že někdo, kdo se stydí nebo má strach, hledí ho oklamat tím, že by se rád zdál někým, kým není. Řekni upřímně: To nevím K tomu nemám sílu... Tomu nerozumím... A druhému tím prokážeš službu; lidé potřebují rozhovor s těmi, kteří uznávají své omezené možnosti, aby uznali své vlastní hranice.

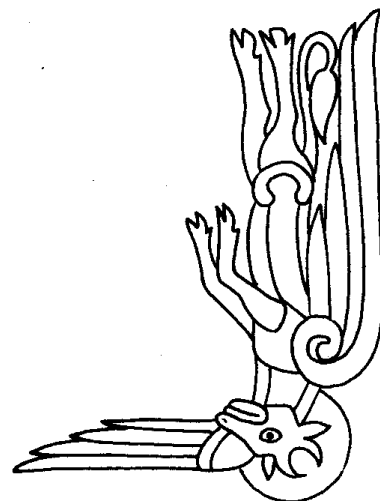
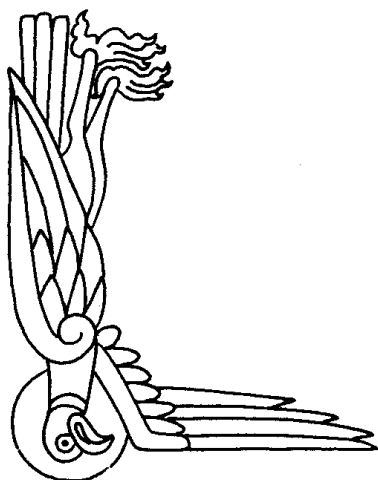

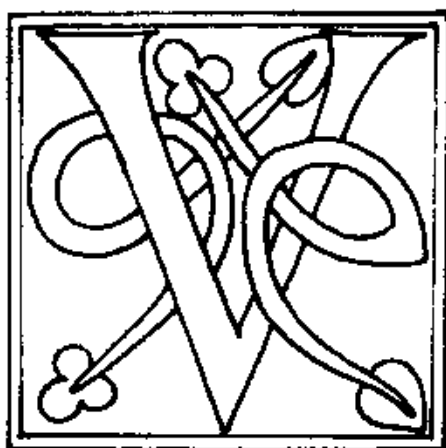
nezáleží na tom, co si o vás druzí
myslí, ale na tom, čím pro ně jste. Nezapomínejme si často
opakovat: „Jsem stvořen pro větší věci.“ Nikdy se nezasta-
vujte, dokud nedosáhnete ideálu. Nedopusťte, aby vás
uspokojilo něco jiného než Bůh! Nezáleží na tom, co si o vás
druzí myslí, ale na tom, čím pro ně jste.

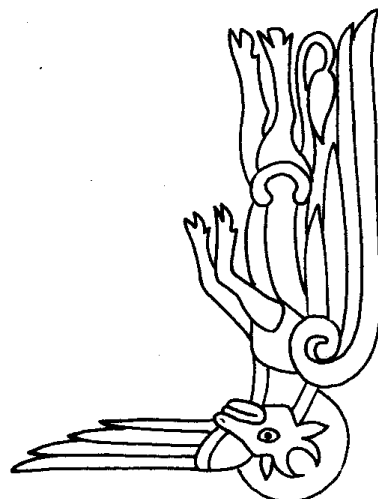
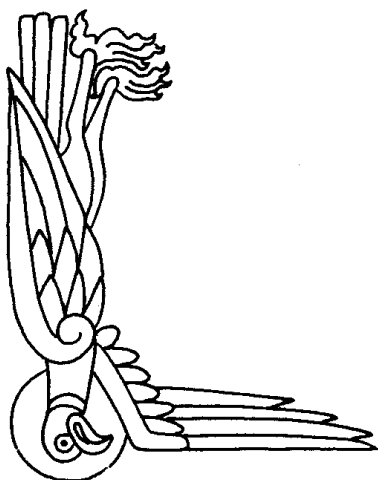

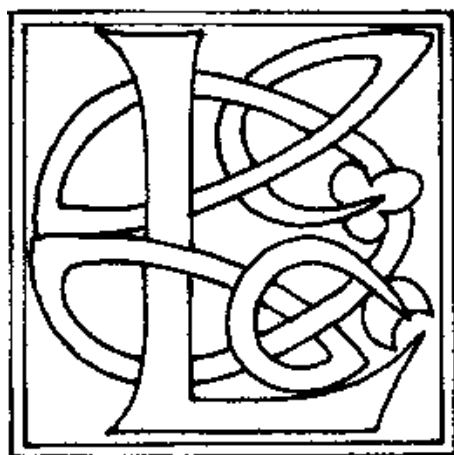
ezáleží tolik na tom, zda
v jednotlivých bojích vyhraješ nebo prohraješ, protože hlavní
je tvé odhodlání pomáhat a upřímné zánění, s jakým to
děláš. Samotný úmysl je základem činnosti, vytváří
v duchovním světě energii, která dokáže přivolávat potřebné
okolnosti. To je aktivní modlitba. To, co se skutečně děje,
bývá našemu zraku většinou skryto. Proto si lidé tak často
myslí, že jejich prosby zůstávají bez odpovědi. Ale odpovědi
přicházejí tak, jak to určí moudrost, jež je vyšší než ta naše.

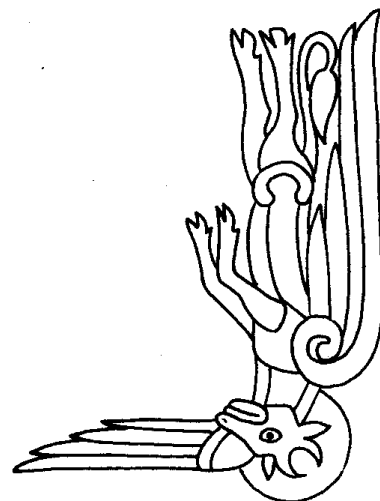
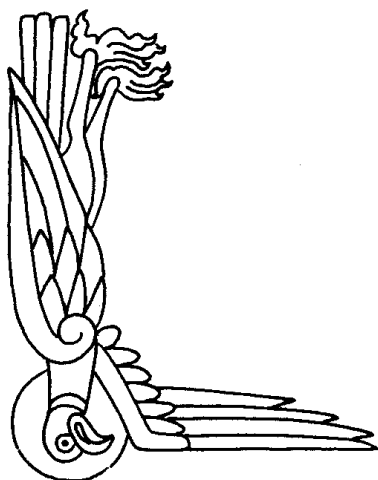

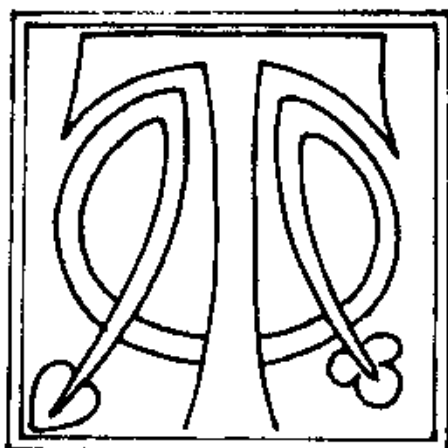
ezměte něco svého a někomu to
darujte. Vezměte část sebe samého a udělejte to z víry v to,
že jsme se vším spojeni. Vnímejte sami sebe jako součást
všeho. Na okamžik trpce, aby nikdo jiný trpět nemusel.

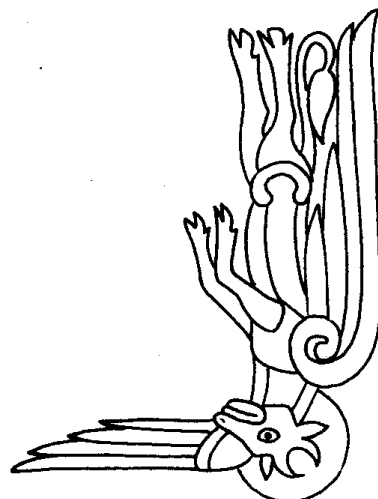
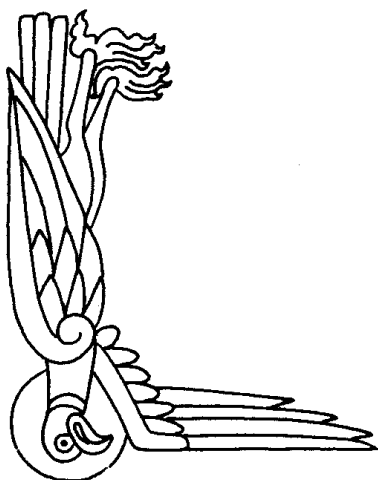

idské ruce páchnou smrtí, ale lidé se smrti bojí. Nechcete se jí podívat do tváře. Ze smrti jste udělali hygienickou záležitost, a tak jste ji připravili o důstojnost. Ale o smrti je třeba hodně přemýšlet: dneska by se krásně umíralo - ani moc horko, ani moc zima. Den jako stvořený po sobě zanechat nějakou trvalou stopu. Den jako dělaný, aby šťastný člověk dospěl na konec cesty. Šťastný člověk se spoustou přátel. Jiné dny tak dobré nejsou. Měli byste se naučit těm, které milujete, říkat, že je máte rádi. Potom bude k umírání každý den dobrý!

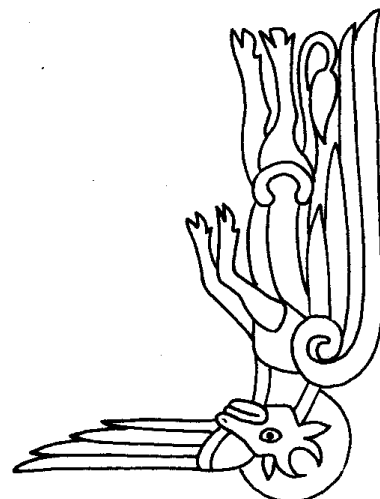
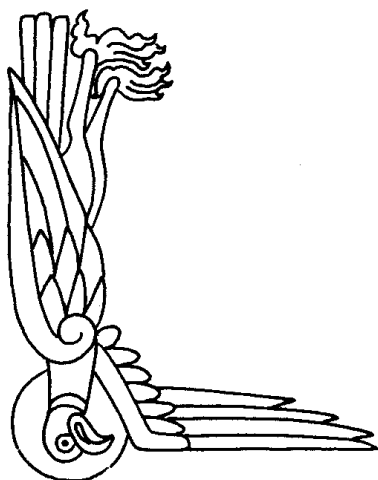

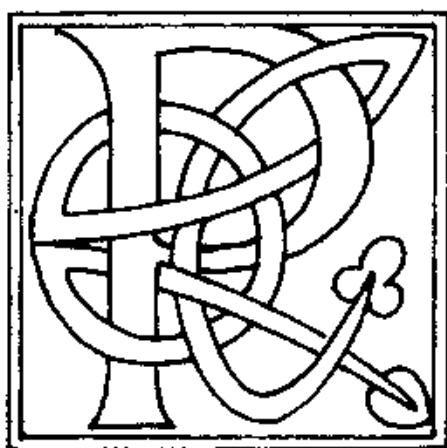
Sto tisíc roků je v tvých očích, Bože, jako včerejší den, který minul, a jako noční hůdka. Nauč nás počítat naše dny, až dojdeme k moudrosti srdce. Sami můžeme rozhodovat jen o tom, co uděláme s časem, který nám byl dán. A jestliže opravdu nemůžeme udělat víc, musíme udělat právě to!

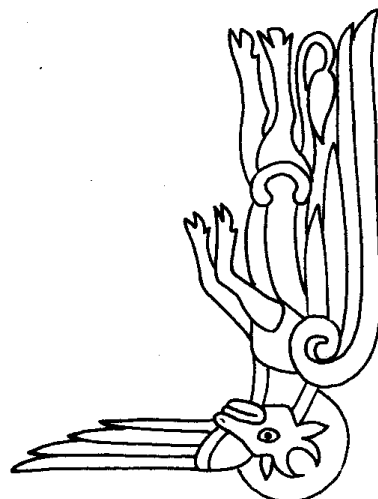
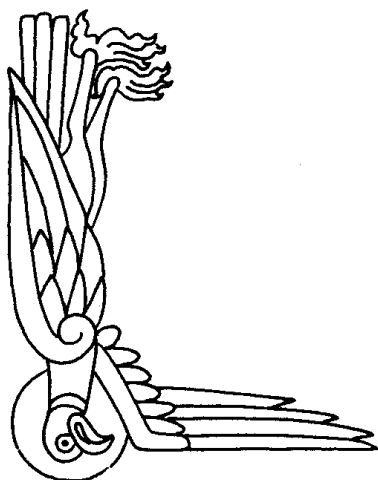

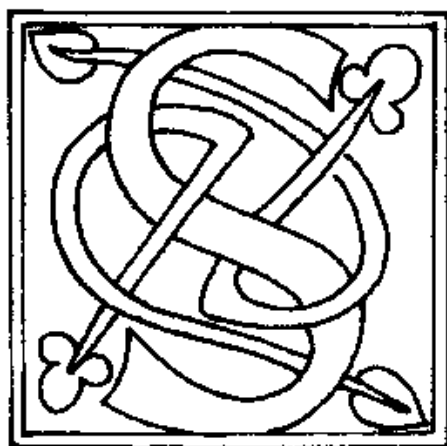
ni nevíme, kam jdeme. Nevidíme před sebou cestu. Nemůžeme s jistotou vědět, kde končí. Neznáme ani sami sebe, a myslíme-li, že konáme Boží vůli, neznamená to, že ji skutečně konáme. Věříme však, že touha, abychom se Bohu zalíbili, se mu opravdu líbí. A doufáme, že jeho touhu vkládáme do všeho, co konáme, a že nikdy nebudeme nic konat bez ní. A víme: budeme-li to činit, Bůh nás povede po správné cestě, ačkoliv si to třeba neuvědomíme. Proto mu vždycky důvěřujeme, i když se nám bude zdát, že jsme ztraceni a ve stínu smrti.

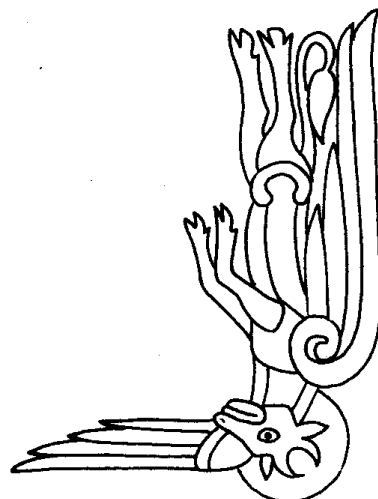
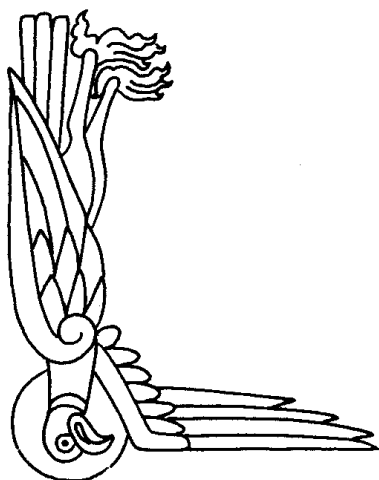
okud jde o sebeovládání a askezi je hlavní zásadou toto: nevzdávej se ničeho vyjma hříchu. Nevzdávej se ničeho, co děláš a máš rád, pokud ti to nezabráňuje věnovat Bohu během dne čas určený k modlitbě. Nejlepší cesta, jak začít, je vždycky mít nejdřív rád to, k čemu se hodíš: musíš mít přece nějaké kořeny! Ale všechno, co ti brání v denním setkávání s Bohem, musí pryč. Rozhodovat přece můžeme jen o tom, co udělat s časem, který nám byl dán.

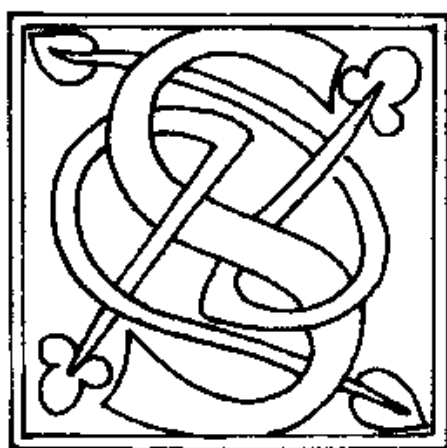

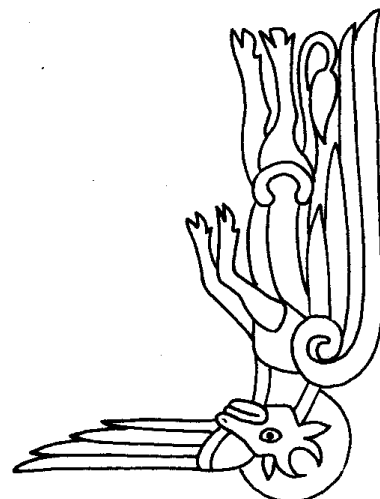
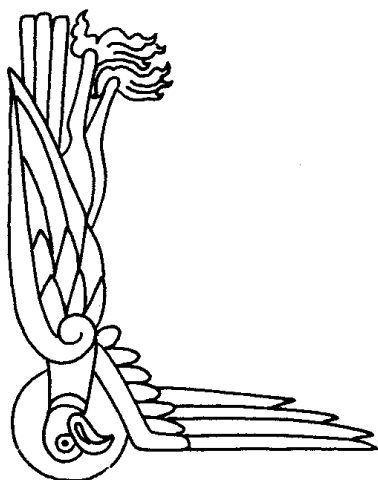
právné a rozvážné odpovědi

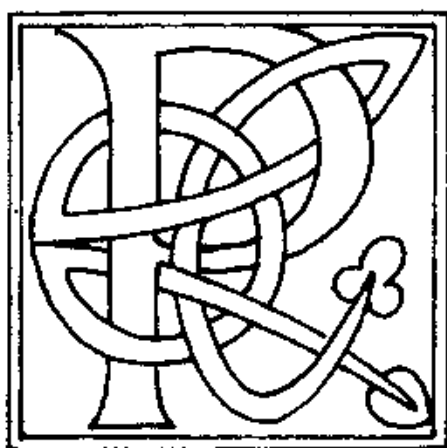
vyžadují hodně času. Proto je dobré naučit se dělat dlouhé pomlčky, když spolu lidé skutečně rozmlouvají. Není potřeba odpovědět ihned. Je to nezdvořilé, protože to ukazuje, že jsi nevěnoval dostatek času naslouchání a pochopení toho druhého.

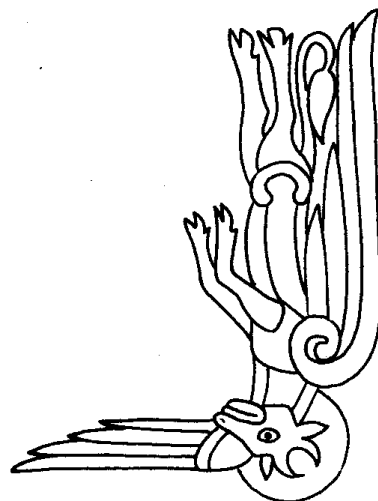
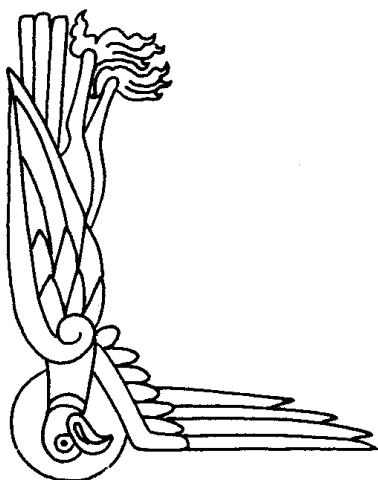
právně vidíme jenom srdcem. Co je důležité, to je očím neviditelné. A pro ten čas, který jsi věnoval třeba jen jediné růži, je ta tvá růže tak důležitá. Lidé zapomněli na tuto pravdu, ale ty na ni nesmíš zapomenout. Stáváš se navždy zodpovědným za to, cos k sobě připoutal. Jsi zodpovědný za svou růži.

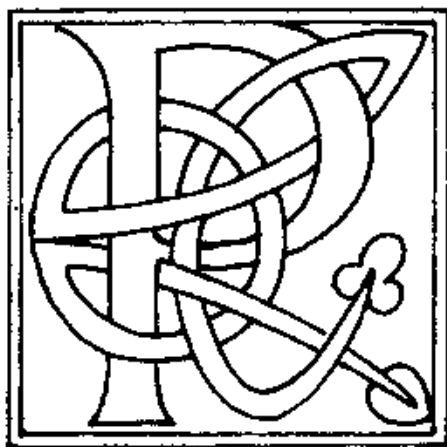

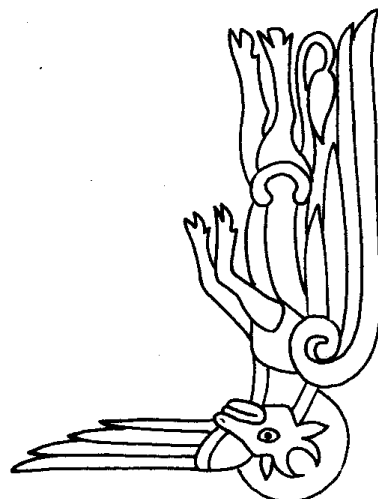
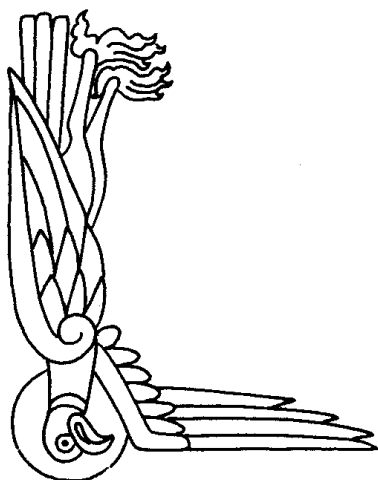
roblém je, že nikdy nemáme čas.

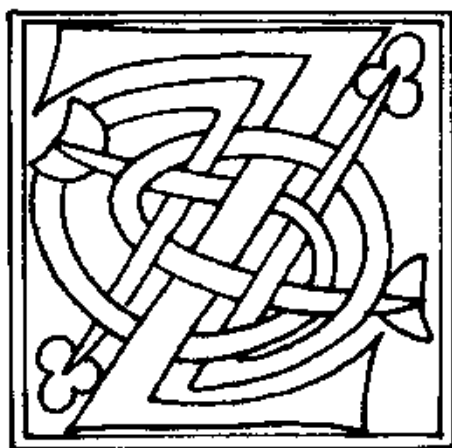
Vždycky je něco důležitějšího, co musíme udělat, než dovolit Bohu, aby se v naší modlitbě stával naším Otcem. Pokud se mu neotevřeme pro svůj život modlitbou, nebudeme nikdy moci do hloubky změnit sebe, a co víc, ani druhé. Jestliže Bohu nedovolíme, aby se nás dotkl svou láskou, pak mu zrovna tak můžeme říkat Zeus, Odin nebo Perun, protože do našeho života nepřinese větší praktický rozdíl než tato božstva.

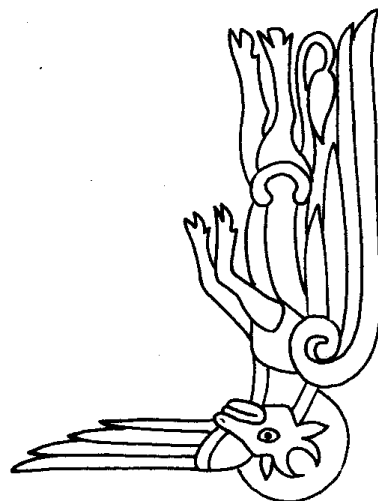
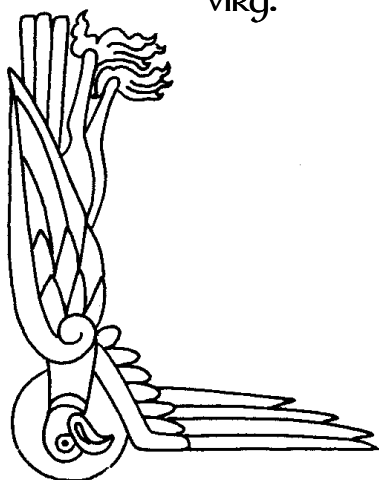

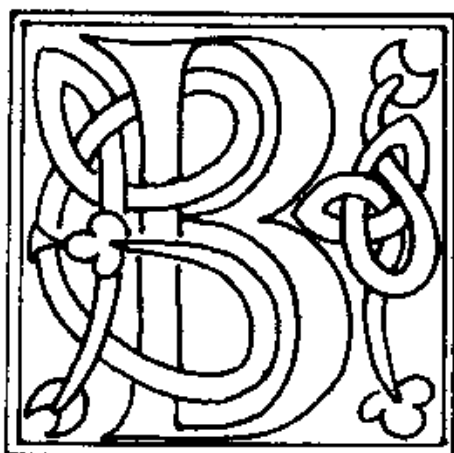
řítelí buď přítelem, nepřítelí
příkladem. Svého nepřitele miluje doopravdy ten, kdo se
nermoutí nad bezprávím, které mu nepřítel dělá, ale kdo pro
lásku Boží se trápí nad hříchem v jeho duši a prokazuje mu
svou láskou dobré skutky. Protože láska přikrývá
jako křídly množství hříchů.

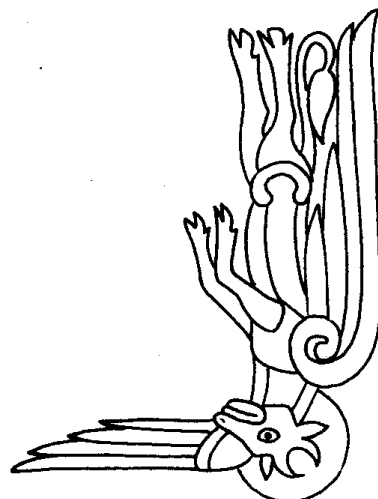
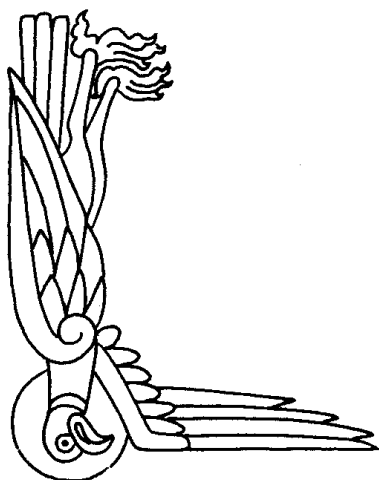

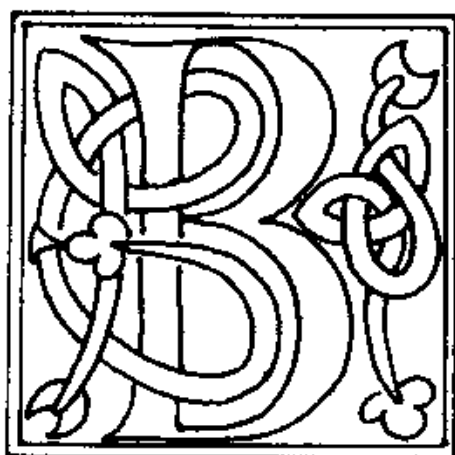
ztrácíme svůj čas - ztrácíme svou duši. K tomu, co nám Bůh uložil, má člověk vždy dost času. Nežije a nikdy nebude na Zemi žít někdo, kdo by padl tak hluboko, že by se vymkl nekonečné lásce Boží. Nemáš právo nemilovat a nemít důvěru tam, kde Bůh miluje a má důvěru. Musíš růst nekonečně vzhůru, ale nikdy se nesmíš přestat dole dotýkat země. Cokoliv činíš, abys skutečně zmírnil utrpení svých bratrů, to ti zaručuje pravost tvé lásky k Bohu. Chceš-li pomoci svému bratru, nemusíš složitě dokazovat, ale musíš milovat a modlit se; nemusíš přesvědčovat, ale musíš vydat svědectví a podat Světlo víry.

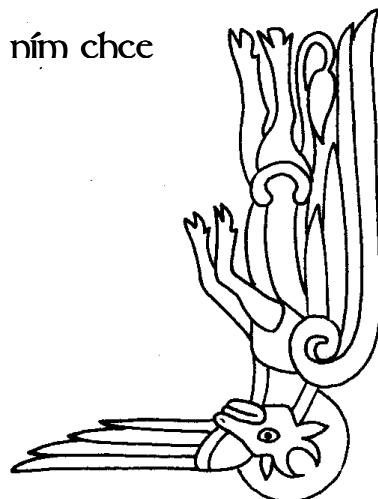

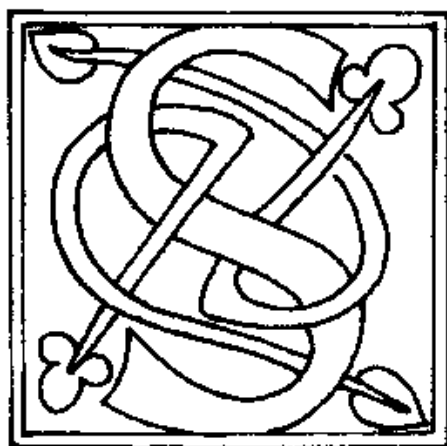
ud' člověkem pro druhé, až
miluješ druhého člověka, jsi s ním, když u něho nechce být
nikdo, až máš pro něho čas, když všichni spěchají kolem, až
o něho dčááš, přes všechnu lhostejnost, až ho vnitřně přijímáš
přes jeho nepochopitelnost, až v hrůze světa vytvoříš kus
bezpečí. Být člověkem pro druhé je těžké, Bůh ti pomáhej,
abys to dokázal.

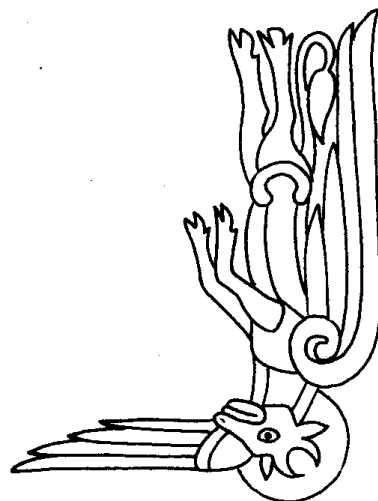
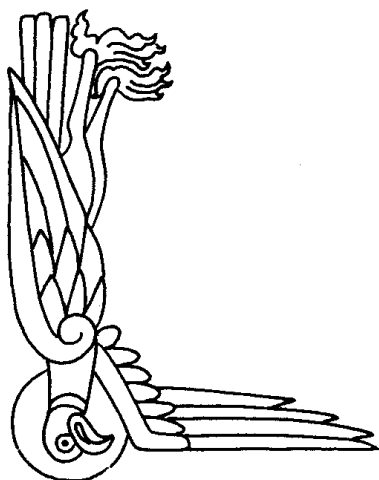

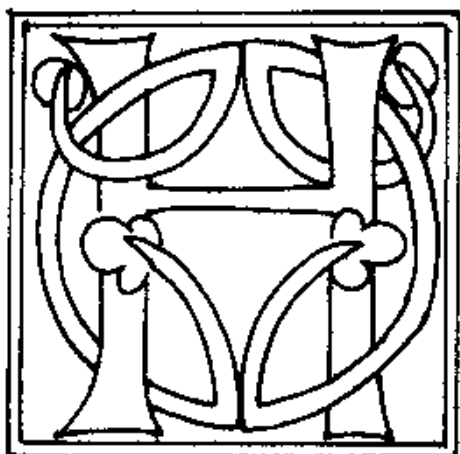
úh pro každého z nás určil speciální životní úkol. Nemusíme si plánovat, co budeme v životě dělat; musíme objevit práci, kterou pro nás Bůh už naplánoval. Máme od Boha určený osobní úkol, který nikdo jiný na světě nemůže vykonat. Naší největší odpovědností v životě je, najít ho a splnit. Jestli ho nesplníme, zůstane nesplněný. Nikdo nás v tom nemůže zastoupit. Je způsob služby a tónina lásky, jež jsou vlastní jen tobě a jež nelze přenést na nikoho jiného. A na věčnosti budeme z této chvíle skládat účty. Proto se modleme, abychom mohli najít a vyplnit Boží vůli pro svůj život. To je důvod, pro který jsme byli od věčnosti stvořeni a nic jiného nás nemůže uspokojit. Odevzdaně vložíme svou ruku do ruky Boží a nechme se vést den po dni, krok za krokem. Na nás je, abychom se modlili a na Něm je, aby rozhodl, jak nám na modlitbu odpoví. A když se člověk octne na hranici svých možností, znamená to, že se s ním chce setkat Bůh.

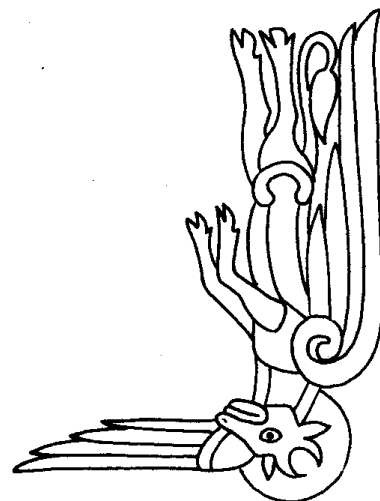
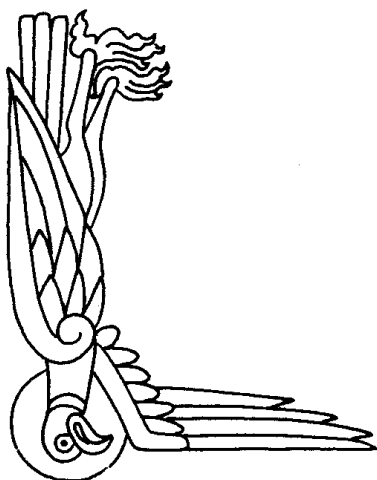

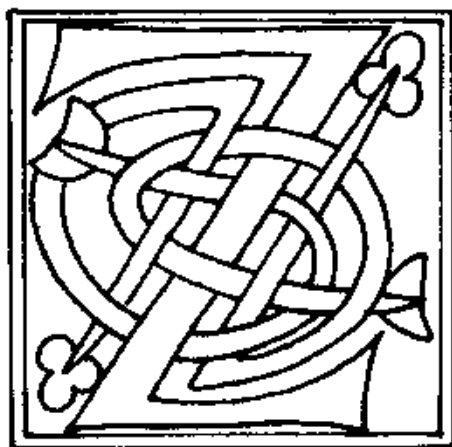
vatost není výsadou několika lidí, ale prostá povinnost, pro vás i pro mne. Rozdíl mezi svatými a námi není v tom, že oni nepadaří a my ano. Rozdíl je v tom, že oni měli pokoru přijmout svou slabost a ve chvíli, kdy upadli, si okamžitě šli pro odpuštění, bez váhání a odkládání, které je vždycky znakem osobní pýchy. Žádný skutek, byť sebevětší, nečiní člověka světcem, pouze celoživotní pokání. Když tedy přestaneš padat, ocitneš se v ráji, když přestaneš vstávat, ocitneš se v pekle.

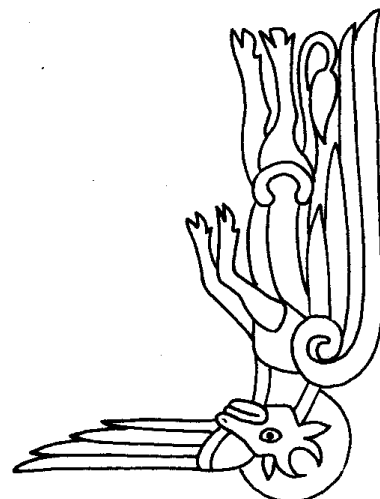
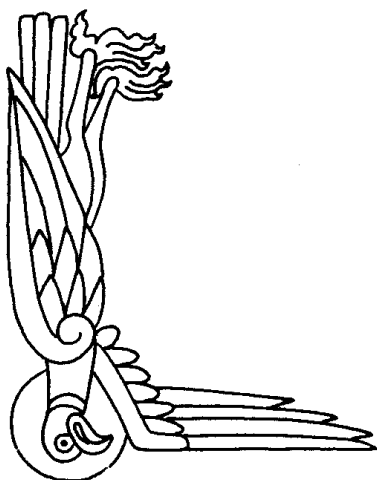

vězda je tu ovšem jen na čas, pak se ztratí, byť by zářila sebevíc. Oav od Jordánu se rozejde, svatba skončí, víno se vypije. Ale kdo našel Krista, ten už tohle všechno nepotřebuje. Boží sláva v Kristu se ho dotkla, vstoupila do jeho života. Zbývá tedy zaradovat se a s Kristem chodit dalším životem. A pokud náhodou my někomu sloužíme jako hvězda, nesmíme sami zapomenout, že tato naše úloha je důležitá, ale jen přechodná. Hvězda mizí, Kristus, byl-li nalezen, zůstává navěky. To, po čem touží naše srdce, může naplnit jedině Bůh...

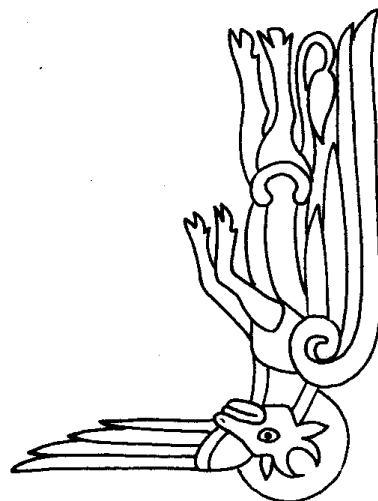
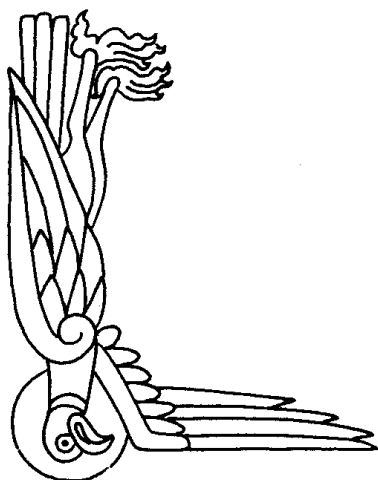

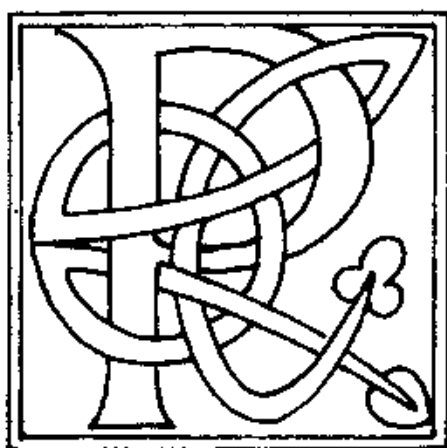
vyklí jsme si prosit jen o to, co nám chybí. Ale smysl má prosit i za to, co už máme. Tak postupem času můžeme získat jiný přístup k mnoha věcem, k lidem, které máme rádi, k tomu co jsme, k nám samotným.

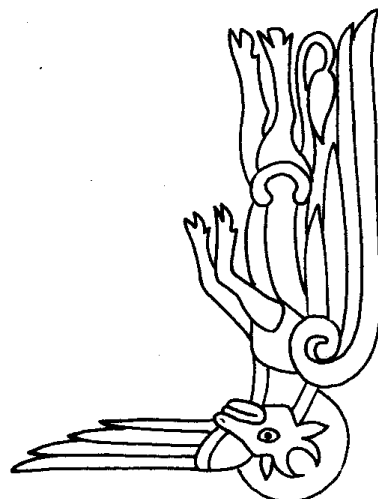
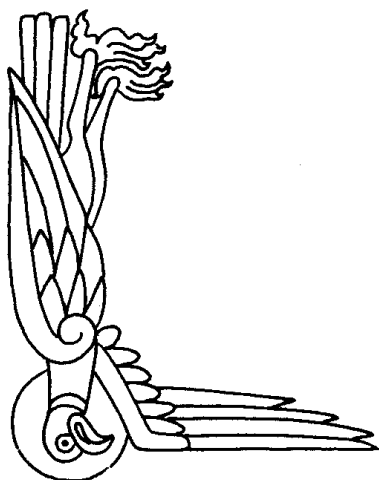

ádný lidský sen není špatný,
pokud si ho nenecháme pro sebe a dokážeme z něho druhým
rozdávat naději. Často nevíme, komu může patřit druhá
polovina našeho snu. Abychom nechyběli, buďme laskaví ke
všem lidem, se kterými se setkáme.

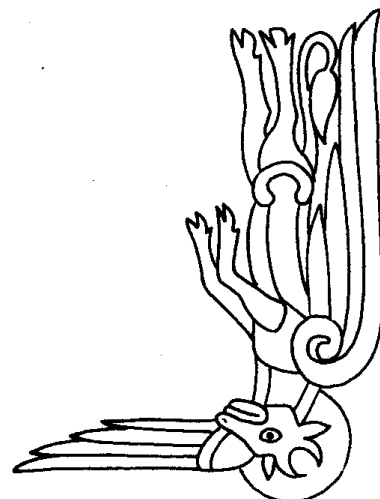
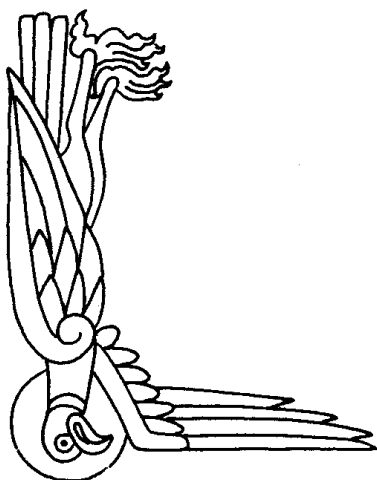

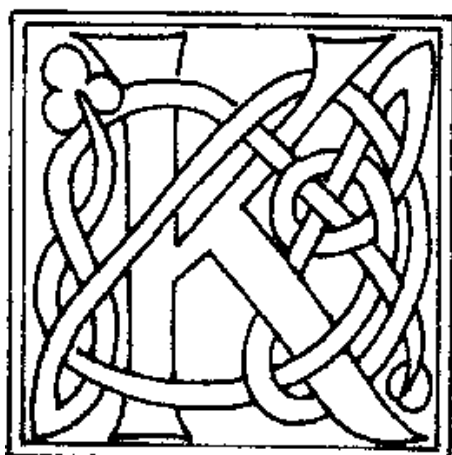
amatuji, že nejdůležitější ve tvém životě jsou lidé. Kolik věcí děláme kvůli věcem? Kdybychom stejný čas a stejnou pozornost věnovali lidem, změníli bychom svět. Měl bys tedy znova najít čas k naslouchání, k tomu, aby ses druhému podíval do očí, aby spolu s ním plakal, povzbudil, smál se, šel se jen tak projít. Jen to si totiž s sebou přineseme před Boha: sami sebe a svou schopnost milovat. Aby se změnil svět, stačilo by, kdyby se někdo, třeba maličký, odvážil začít.

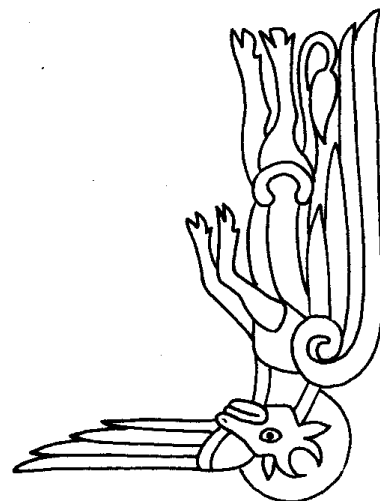
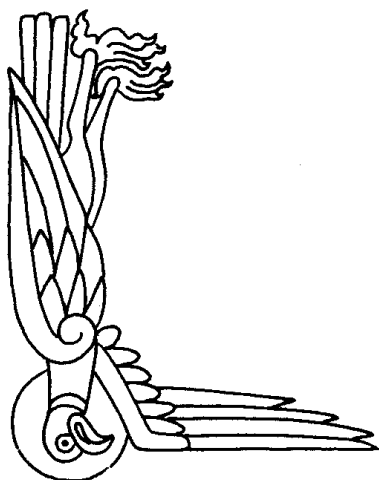

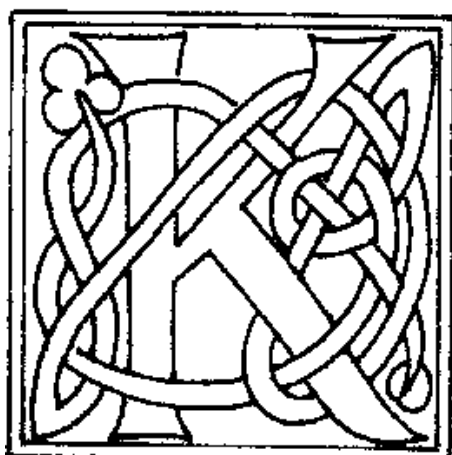
apřijm své dlaně dlaněmi někoho
jiného. A pevně je stiskni. Zachráníme se společně. Nebo se
nezachráníme vůbec.

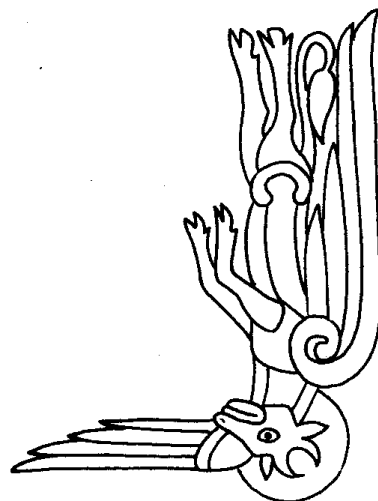
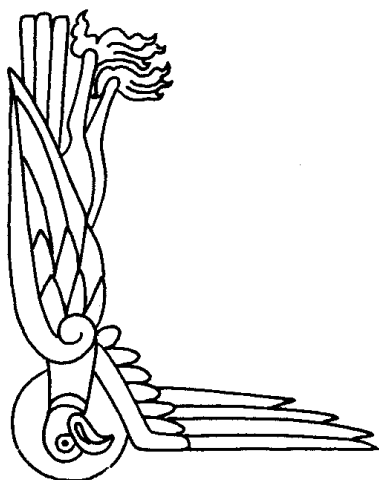

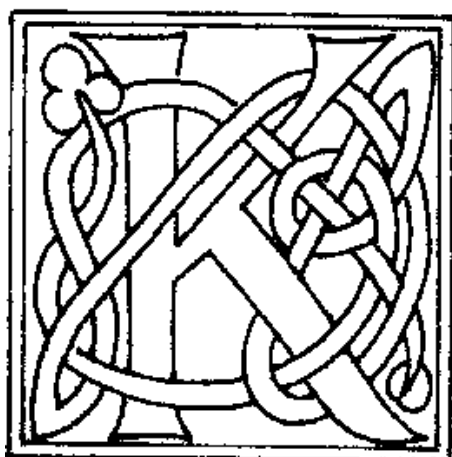
aždý den by měl člověk prosit s vírou, aby se odvážil nemožného. Kdo si přeje spolupracovat s Bohem a tím vlastně přetvářet celý svět, bude jiný než druzí. Bude neposlušný tam, kde ostatní budou poslouchat, udělá to, co ostatní odsoudí jako nesmysl. Svět mu bude připadat jako vězení, když ostatní budou mluvit o svobodě, a bude svobodný očima své víry, když ostatní budou zoufalí a budou se cítit uvěznění. Ůelat takové nemožné věci mohou ti, kteří znají hlas svého Pána.

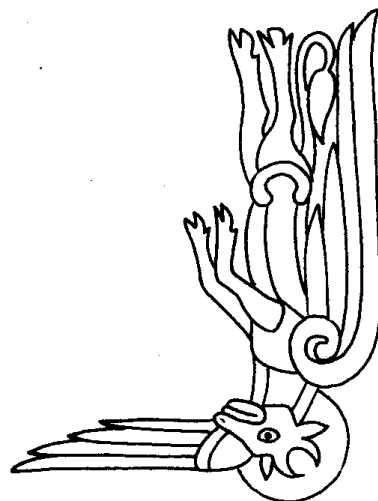
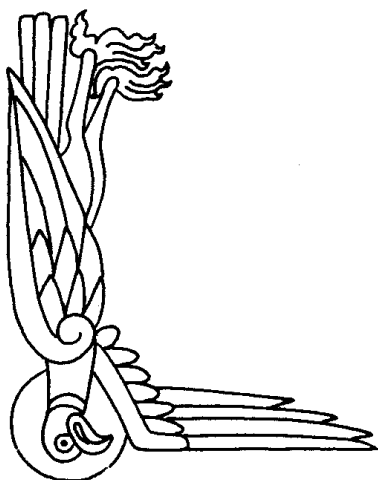

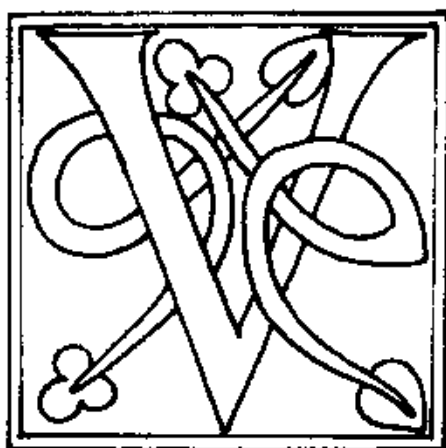
aždý z nás touží po tom být v něčíh očích jediným a ojedinelým, neboč Bůh vtiskl toto přání hluboko do našich duší: potřeba být milováni. Ač člověk tuto touhu sám naplnit nedokáže, jsme často příliš uzavření, bojíme se dát najevo své opravdové city, bojíme se, že by někdo zahlédl, jak jsme zranitelní ve vztahu k těm, které milujeme. Ale právě teplo lásky může zachránit tuto dobu od velkého chladu. Její velikost druhé nezastiňuje, její velikost druhé pozvedá.

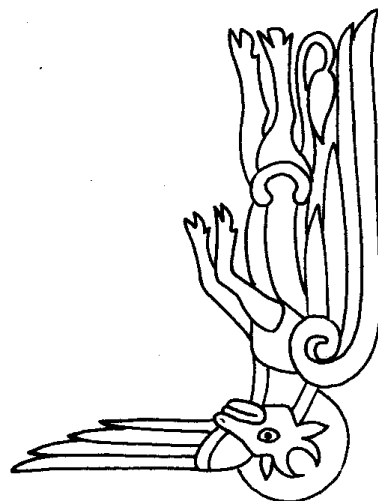
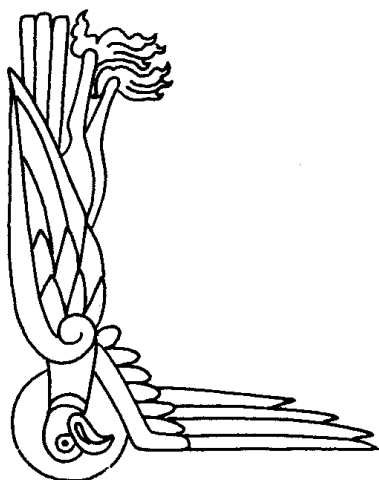

do čeká na zázrak, sotva se ho dočká. Zázraky jsou určeny jen těm, kdo v ně věří a dovedou je přijímat a umění z nich rozdávat druhým. Žít zázrakem znamená - dýchat tajemství.

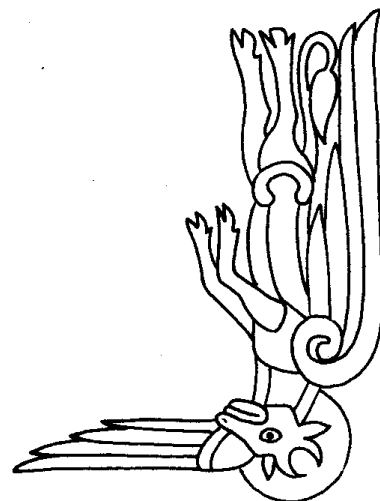
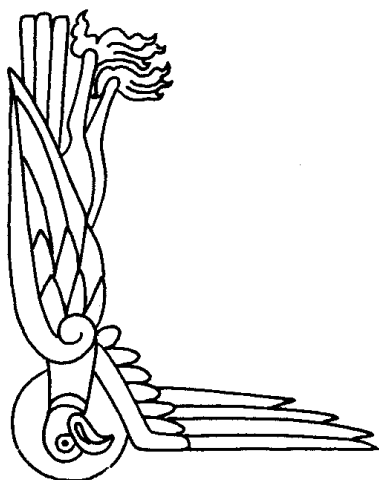

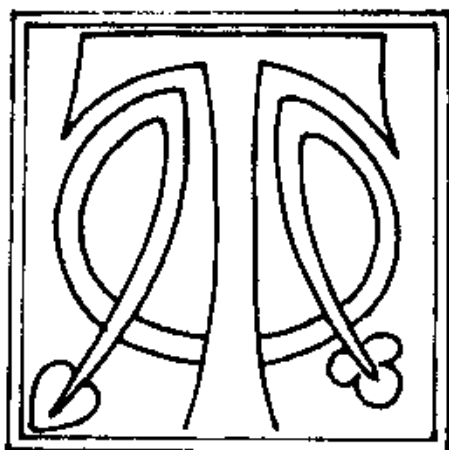
e tvé ruce je skryto tiché
tajemství, a tvá ruka je velká - velká úkolem, který jí byl dán
.Bůh je přítomen ve tvé ruce, zná tvé tajemství, chce působit
na svět právě tvou rukou.

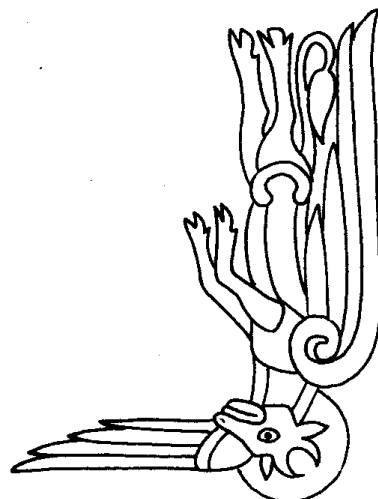
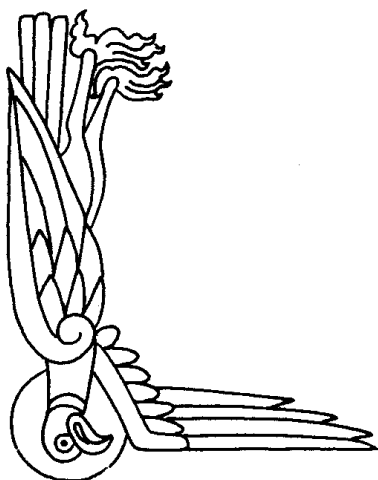

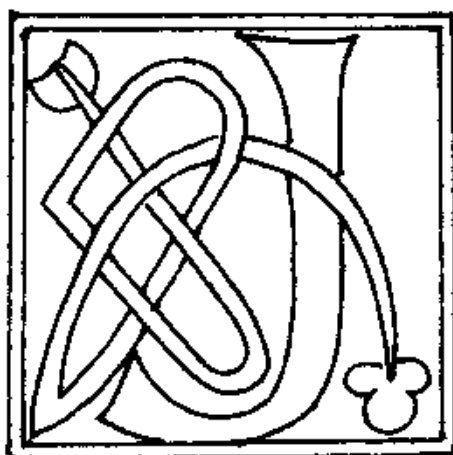
ččekej nikdy na zítček, když máš někomu říct, že ho máš rád: udělej to hned a nemysli si ... to přece ví. Snad to druzí vědí, ale tobě nic neudělá, když jim to zopakuješ. Nauč se vzít za ruku člověka a říct mu „potřebuji tě - mám tě rád.“ Je země mrtvých a země živých. Jediný rozdíl mezi nimi je v lásce.

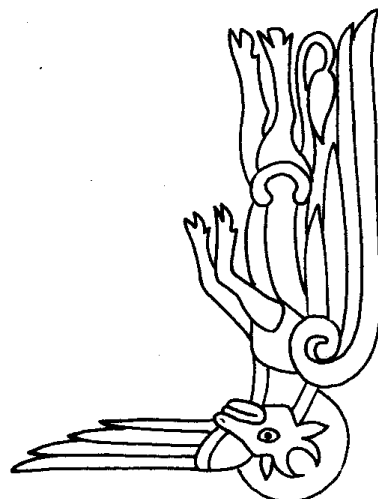
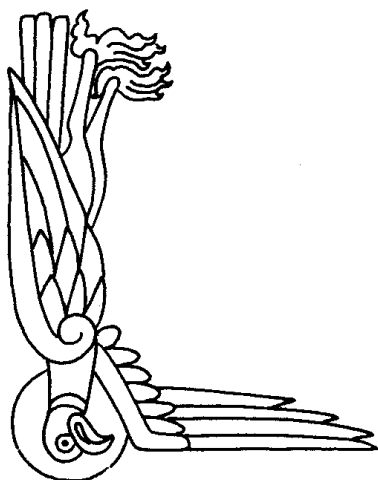

ed' nejde o vyznání, ale o to, aby člověk žil v síle víry až do konce. Lepší je mlčet a něčím být, než mluvit a nebýt nic. Neboť je jeden učitel, který řekl a stalo se, ale i to, co učinil mlčky, je hodno Otce. V kom je Jeho slovo, ten dokáže pravdivě slyšet i jeho mlčení, aby byl dokonalý, aby už tím, co říká, jednal, a tím, co neříká, byl poznáván.

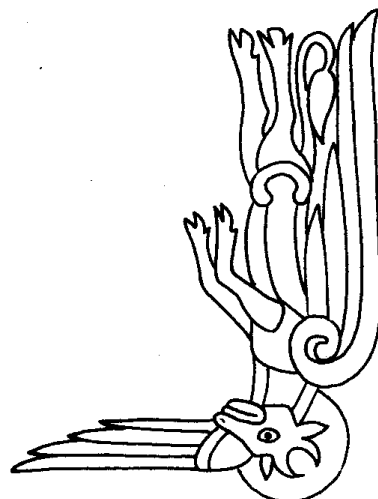
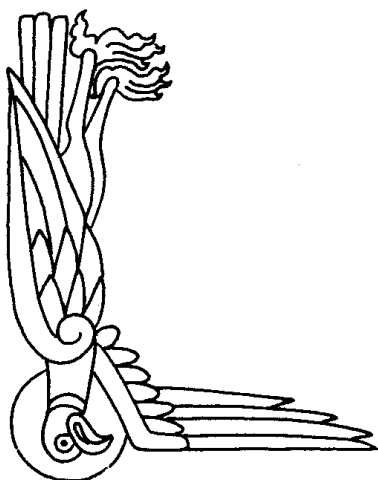

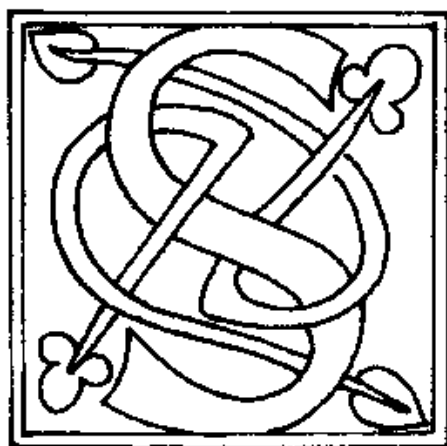
edíným úsměvem a pohledem lásky můžeš zapálit hvězdu v srdci druhých. Všechny tyto hvězdy ztracené, rozptýlené ve světě, ukončí den, aby objaly celý vesmír. V ohni lásky a radosti září hlas Boží, aby byl pro některé milostí. K nim měj důvěru, chtěj je následovat. V ně důvěřuj. A poušť rozkveče...

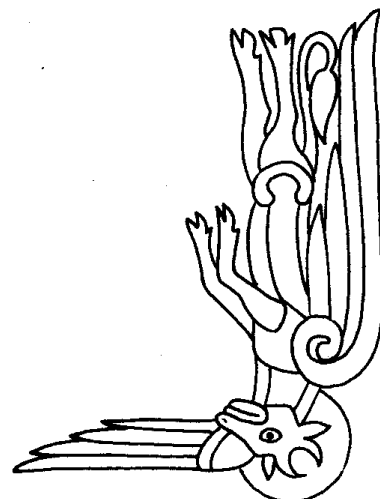
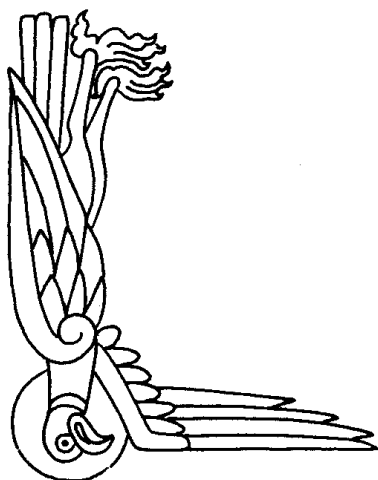

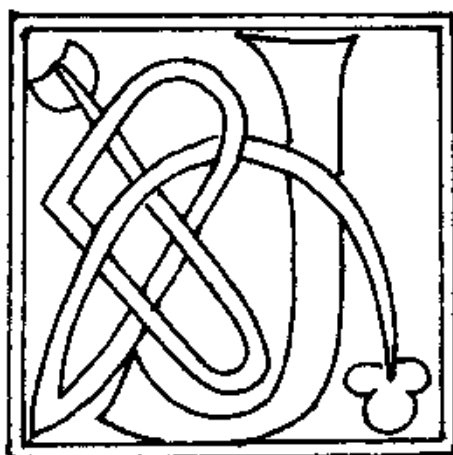
edívej se očima z hlíny
a neposlouchej ušima z bláta! Kdyby ses uměl lépe dívat
a uměl opravdu naslouchat, myslím, že bys snáze pronikal
do Božích tajemství, protože by ti Bůh již nebyl tak
neznámý a vzdálený. Je tvou povinností, a povinností
každého z nás, lépe se dívat a lépe naslouchat!

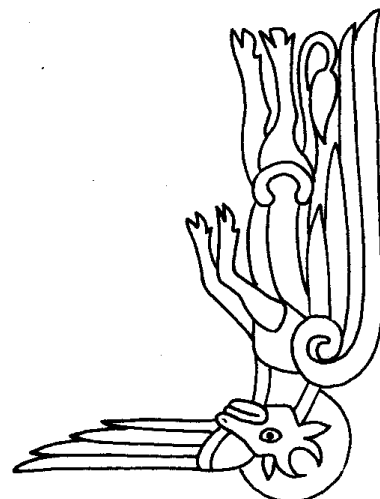
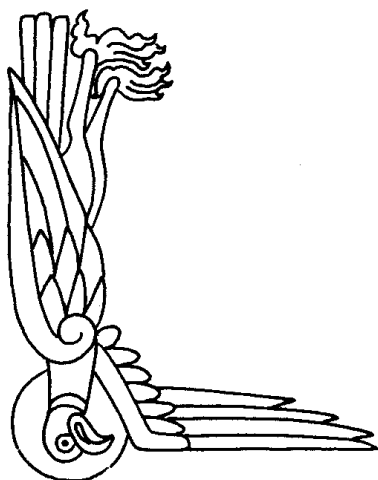

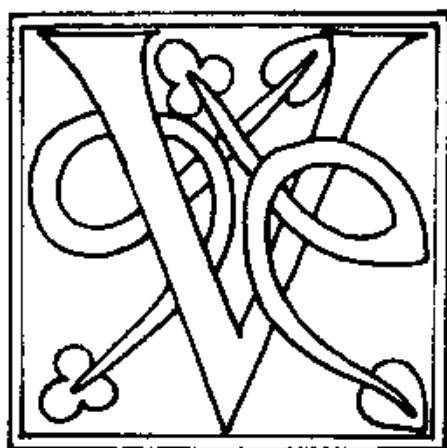
edni si každý večer do nějakého klidného koutku a pomoz svému srdci, aby poděkovalo všem stromům tvého života. Možná chybí jen jeden člověk, aby ty stromy mohly růst ... Snad chybíš právě ty.

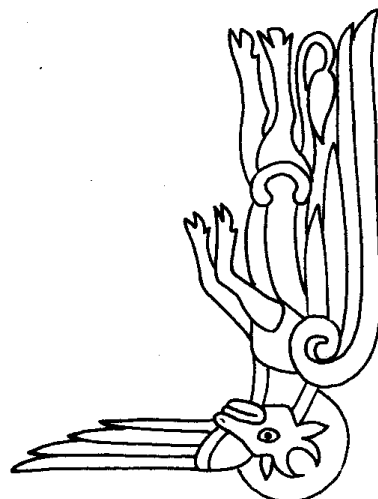
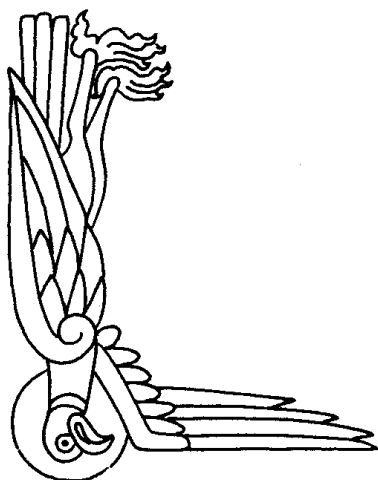

ednou budeme muset zaplatit za všechna nevyřčená slova, za všechny pozornosti, na které jsme zapomněli, za všechny ztracené sny. Budeme též nuceni vydat účet ze strachu, který překáží lásce a brání rozletu. Budeme muset také zaplatit za všechny nesplněné úkoly a spolykané slzy, za lásku, kterou jsme nedali, za nesplněné sliby a za ztracený čas.

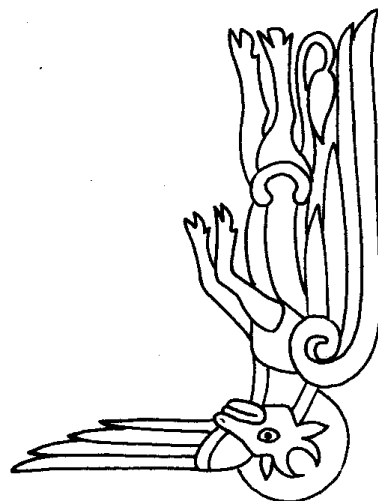
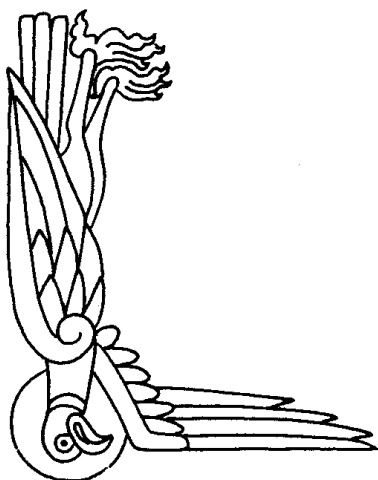

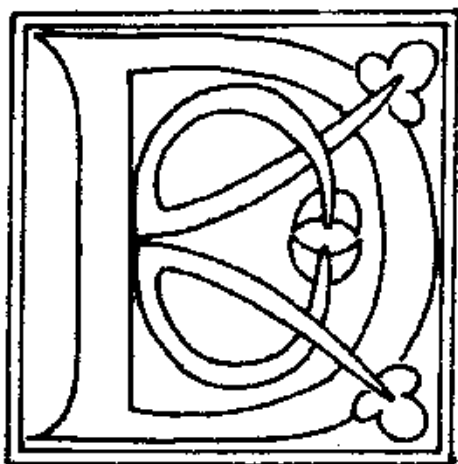
elké lásky jsou tvořeny mnoha
malíčkostmi: a proto nic neodkládej, poskytni hned - všechno
dobro, které můžeš vykonat, každou něžnost, kterou můžeš
někomu projevit, byť jediným svým úsměvem. Nečekej na
později a nauč se dělat nepatrné věci s obrovskou láskou
- nezanedbávej to, protože nikdo z nás nežije na světě
dvakrát!

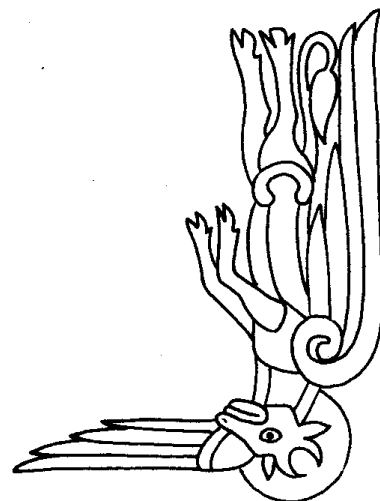
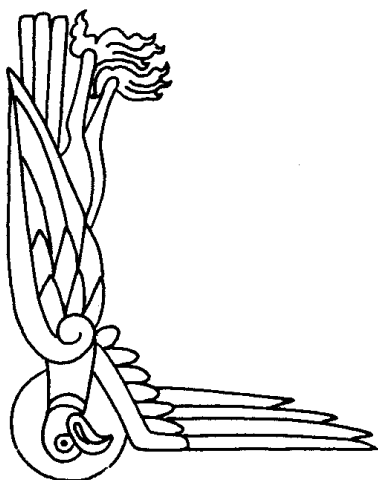

eprej se větru, proč tě donesl
tam, kde jsi. Ty jsi poselství. Nech se unést sluncem, větrem
a ohněm Ůcha. Budeš zářit jako hvězda na nebeských
cestách nekonečna.

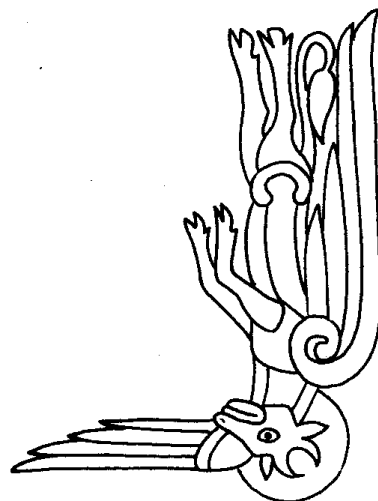
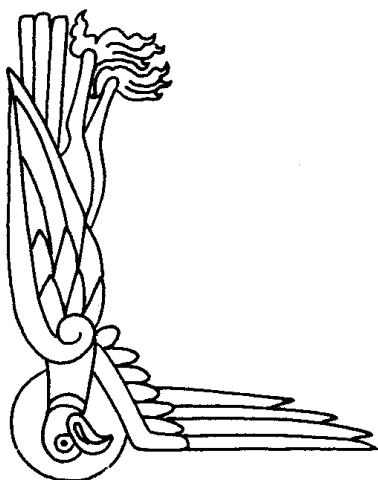
obře vidíme jen srdcem - co je důležité, je očím neviditelné. Měli bychom svému srdci více důvěřovat ...

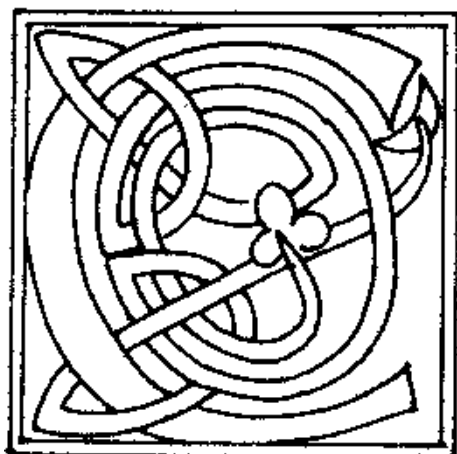

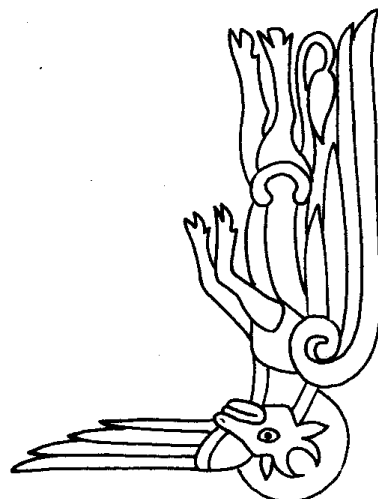
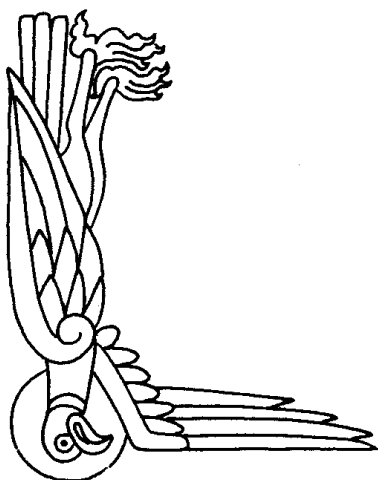
ozdávej lásku plným rukama!

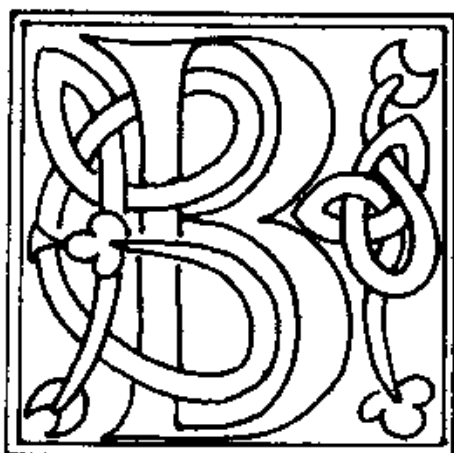
Láska je jediný poklad, který se rozmnožuje dělením: je to jediný dar, který se zvětšuje tím víc, čím víc z něho ubíráš. Jediný podnik, při kterém čím víc se utrací, tím víc se vyzíská! Oaruj ho, dej ho pryč, rozsyp ho do čtyř větrů, vyprázdni si kapsy, vytřes košík, vylej poháry, a zítra budeš mít víc než předtím.

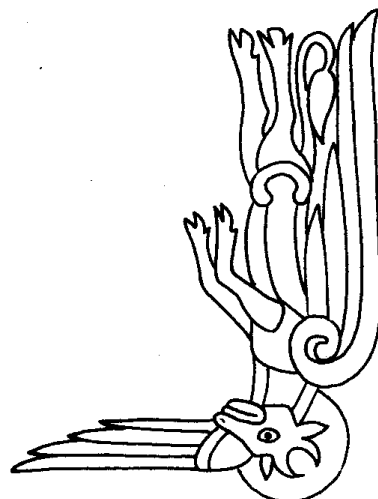
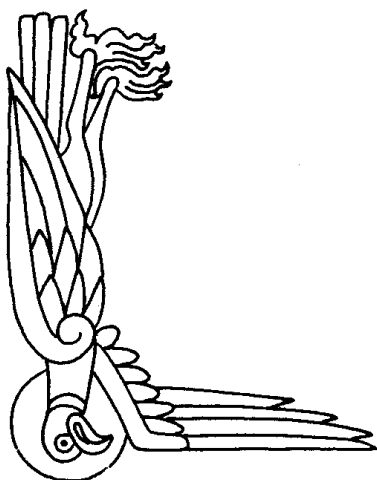

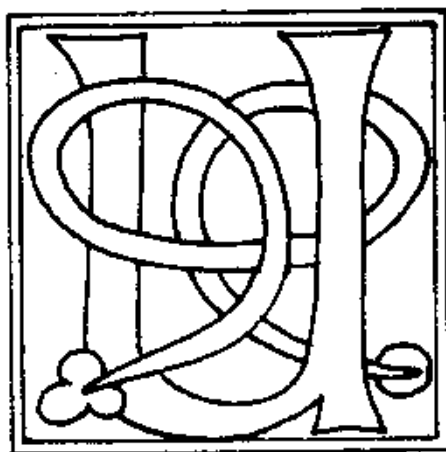
ož nechodíš po zemi a nemáš srdce, abys chápal, a uši, abys slyšel? Avšak nejsou to tvoje uši, jež jsou nevidoucí, nýbrž slepé je tvoje srdce v hrudi tvojí. Což po zemi se nerozhlédneš a nevidíš, což se nepodíváš na nebe nad sebou? Což neuvažuješ o tom, jak nebesa byla zdvižena, jak pohoří byla vztyčena, jak země byla rozprostřena? Uvažoval jsi někdy o vodě, kterou piješ? Uvažoval jsi někdy o ohni, který hoří? Uvažoval jsi někdy o větru?

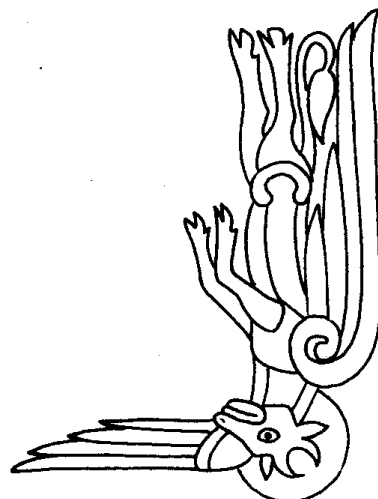
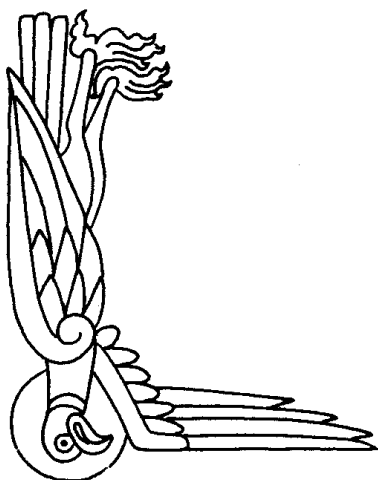

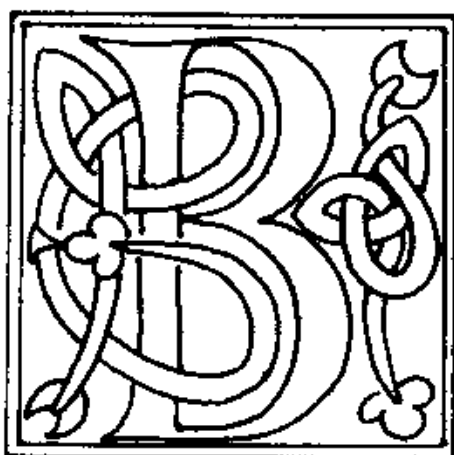
oží moc jistě triumfuje nade vším,
ale pokorná modlitba dokáže přemoci i Boha, zadržuje jeho
rámě, odzbrojuje ho, přemáhá ho, utišuje ho, dělá z něho
přítele, který se váže na toho, kdo se s pokorou modlí.

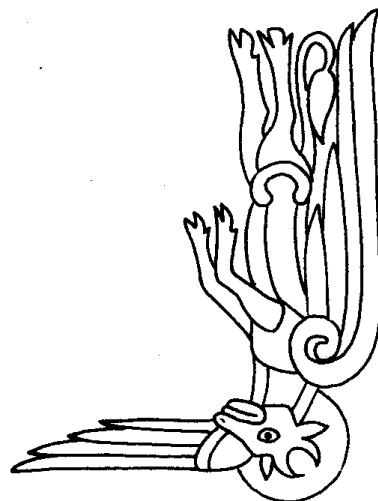
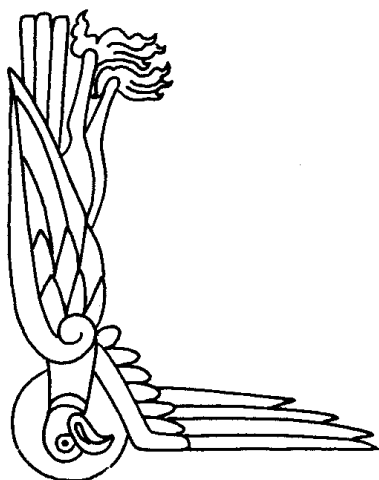
trhl jsem květinu - zvadla, chytil
jsem motýla - zemřel mi v dlani, pochopil jsem, že přírody se
 lze dotknout jedině srdcem.

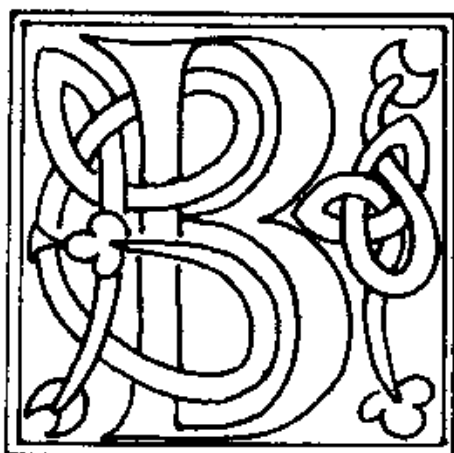

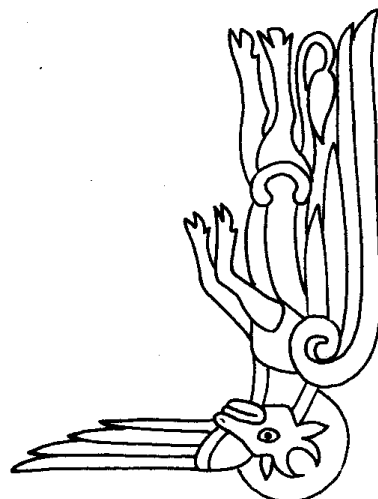
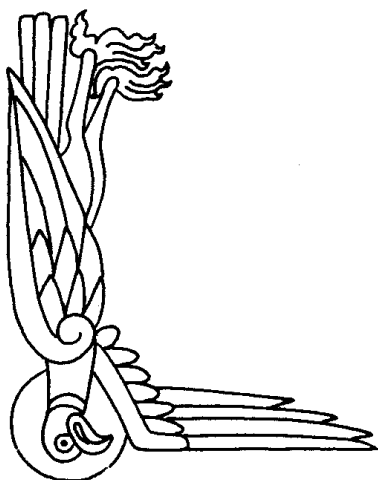
ůh každému z nás svěřil poslání.

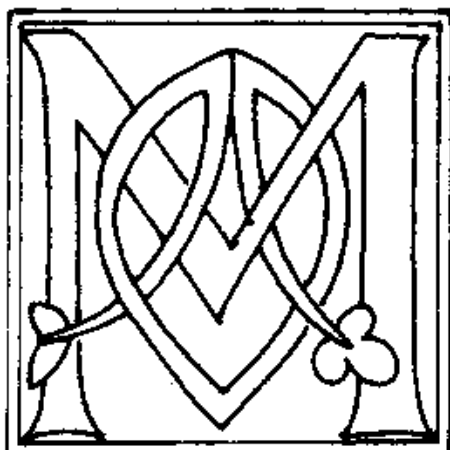
Proto nás stvořil, proto žijeme. A tak se denně místo toho, co jsi zase pokazil, ptej na to, jak se ti podařilo plnit tvůj jedinečný úkol v mozaice stvoření. Totiž vždycky, když někdo najde místo, které naplňuje jeho představu o službě Bohu a lidem, stává se darem Boha ostatním a celé církvi.

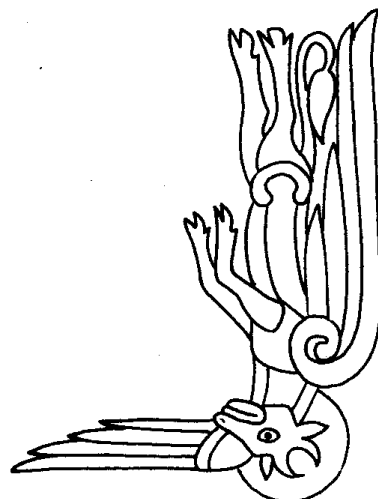
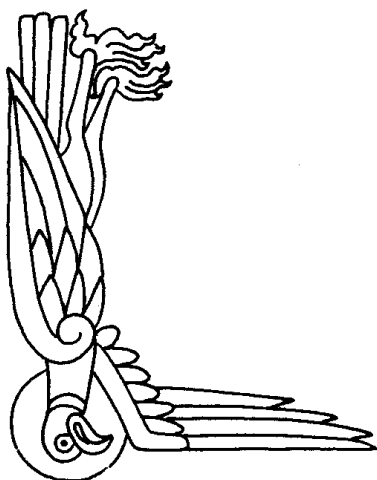

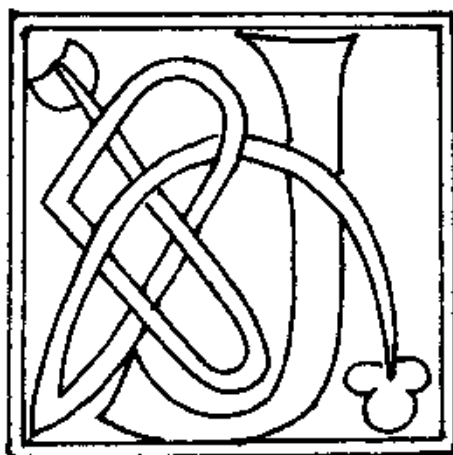
úh ti pomáhej být pro všechny
přítelem, který je neúnavně očekává, který dobrocitě přijímá,
který dává s láskou, který poslouchá a neunaví se, který
děkuje s radostí. Přítelem, který je vždy k nalezení, když ho
někdo potřebuje. Pomáhej, ať jsi vždy tam, kde tě někdo
potřebuje, ať jsi přítelem, u kterého si mohou ostatní
odpočinout, ať vyzařuješ radost a pokoj. Jedině tak můžeš
pomoci druhým, aby Boha cítili tak blízoučko, Lásku, plnou
něhy.

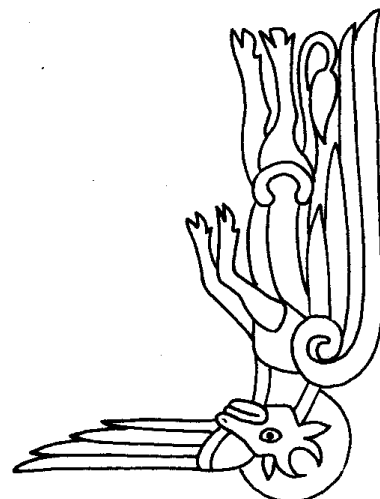
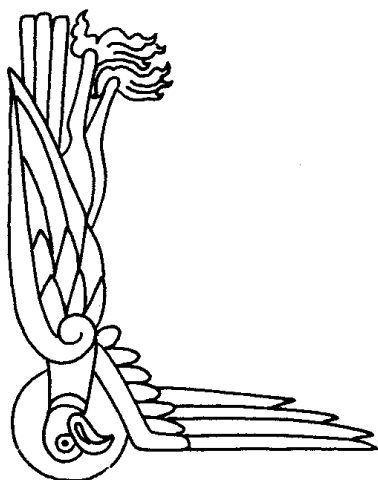

úžeš dělat zázraky, můžeš křísit mrtvé, můžeš dělat, co chceš, ale lidé tě nikdy nebudou obdivovat tak, jako když uvidí, že jsi tichý, laskavý a silný jako sama láska. Neboť nic tak nezíská srdce právě jako láska. Zázraky a znamení ti budou lidé závidět, ale pro lásku tě budou milovat. A budou-li tě milovat, pak snáze přijmou do svého srdce Lásku.

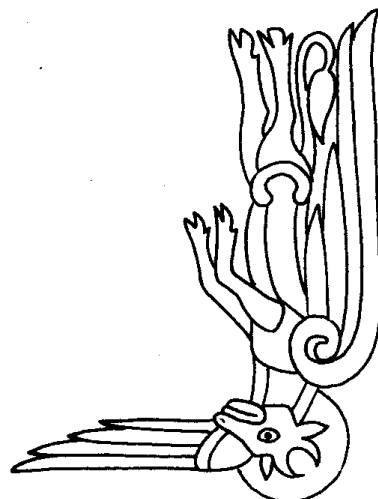
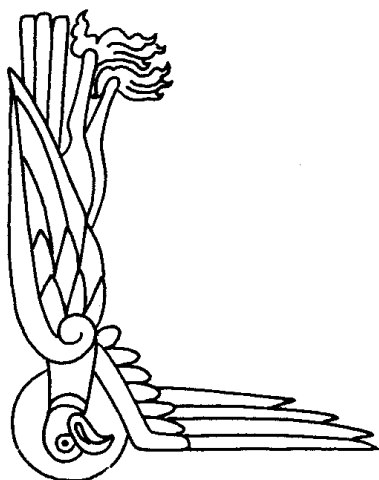

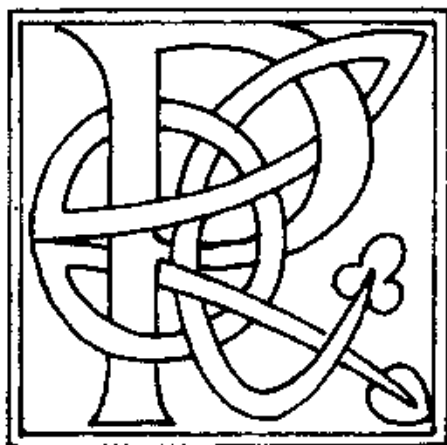
Je bláznovství nenávidět všechny růže, když ses jednou zranil o trn ... Je bláznovství přestat usilovat, když jednou něco nevyšlo ... Je bláznovství vzdát se všech svých proseb, když jedna z nich nebyla vyslyšena ... Je bláznovství odsoudit všechny lidi, když jeden tě zradil... Je bláznovství přestat milovat, když někdo neopětoval tvou lásku ...

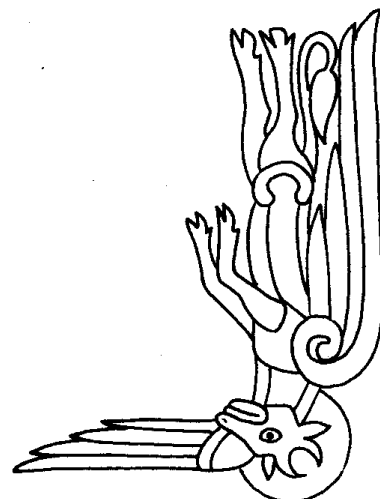
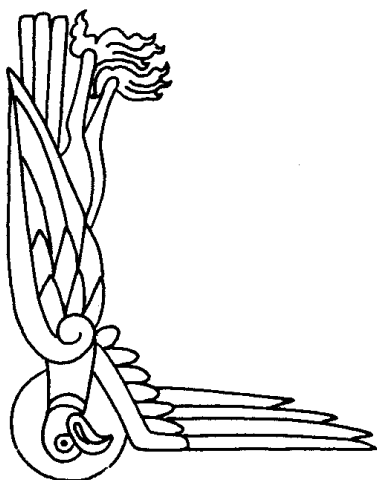

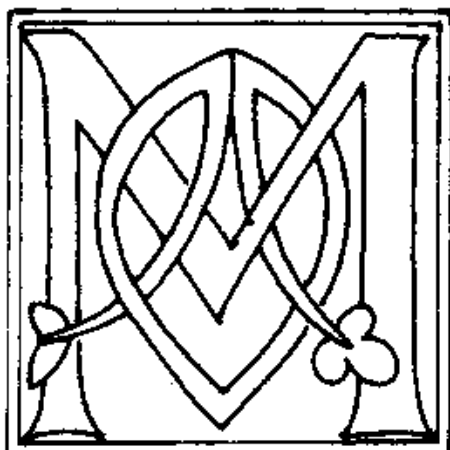
oboj se slz: slzy jsou znamením tvé lásky. Vystav se hloubi svého smutku, i když v tobě vyvolává strach; nemůžeš nikdy padnout hlouběji než do Božích rukou. Nech svým slzám volný průchod, svému smutku tolik času, kolik potřebuje, protože smutek dokáže proměnit nejen bolest, ale i tebe. Zavede tě do tvého vlastního nitra a pomůže ti nalézt novou hloubkost.

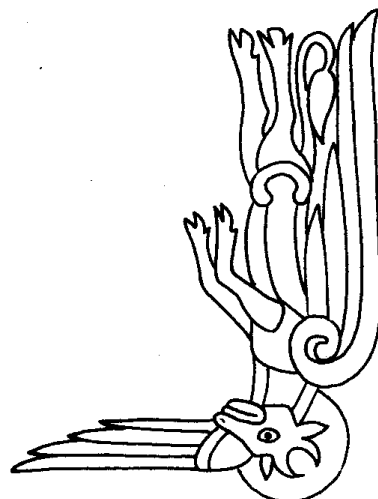
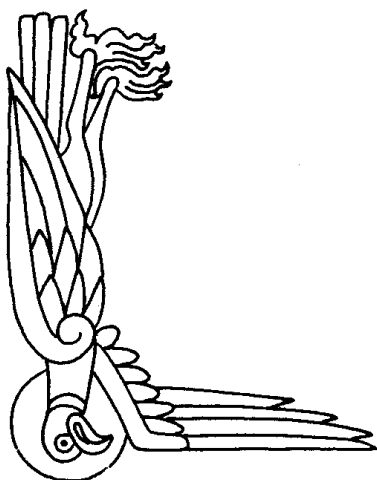

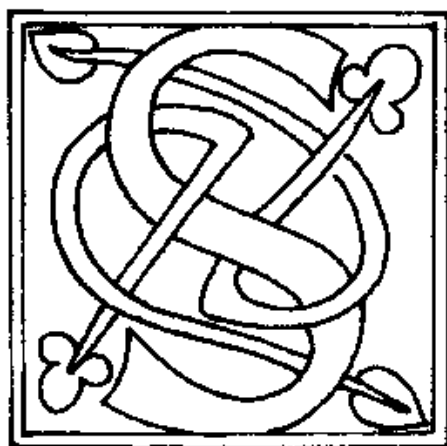
řemýšlej, co ti chce druhý svým životem sdělit a jaké poselství předat. Patrně mnohé z toho uslyšíš poprvé a zjistíš, kdo vlastně druhý je. A možná si při tom uvědomíš, jaký poklad ti v něm Bůh daroval.

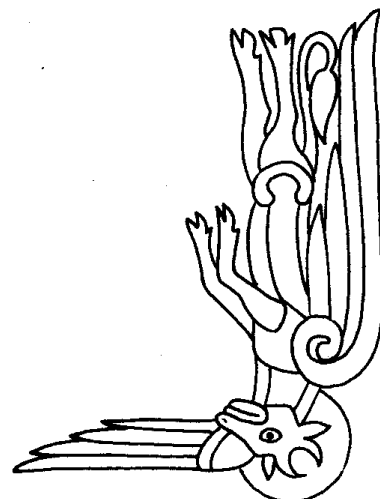
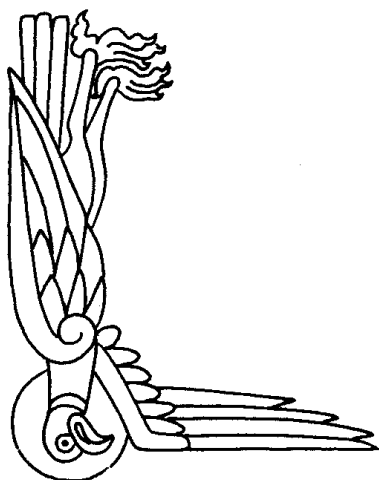

milovat znamená říct druhému:
nezemřeš! Láska, kterou žiješ, nezanikne. Člověka, kterého
miluješ zde na zemi, budeš milovat i na věčnosti u Boha,
novým nám zatím nedostupným způsobem. Otvěřuj touze
svého srdce!

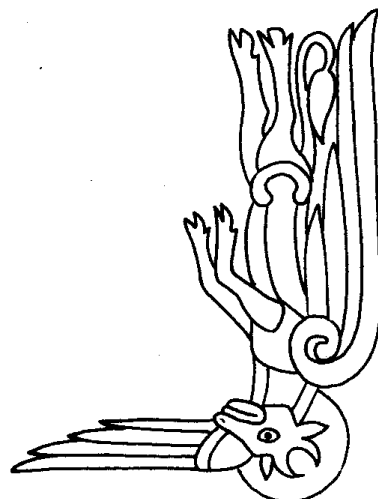
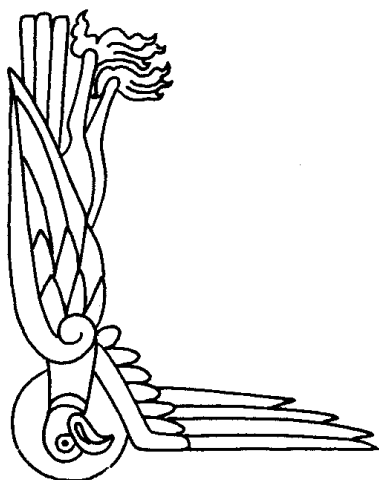

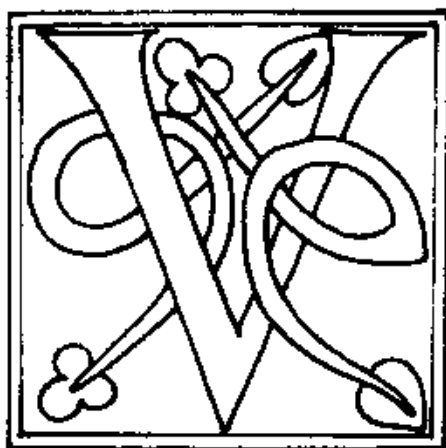
mrtí milovaný člověk vezme k Bohu s sebou všechno to, oč jsme se spolu dělili: rozmluvy, zážitky, lásku ... s tímto vezme k Bohu i kus nás samých. V tomto smyslu jsme už u Boha a v Bohu. Pak svou vlastní smrtí neodejdeme do neznáma, ale do místa, které nám připravil Kristus a naši milovaní.

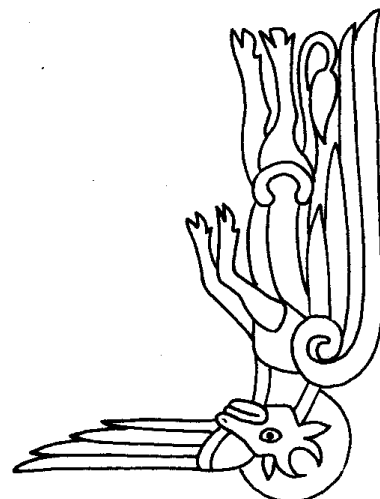
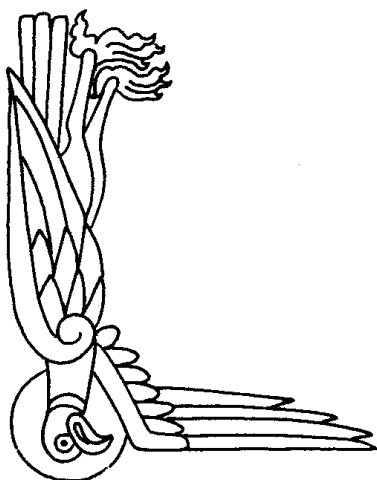

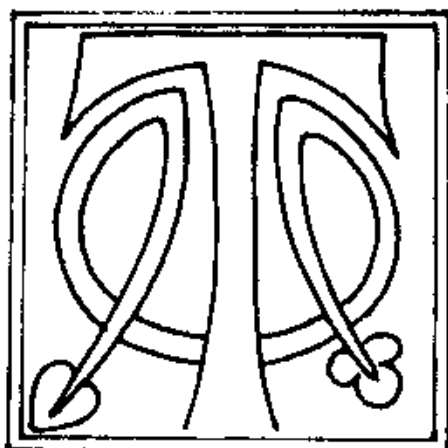
akoľik budeš svoj smutek potlačovať, tým viac budeš zabraňovať bolesti, aby sa proměnila a v tobě mohl rozkvést nový život. Odevzdej se tedy rytmu svého smutku a nepokoušej se jej ukončit dřív, než tvá duše potřebuje. Smutek je průvodcem do tvého vlastního nitra a nenechává tě spokojovat se s povrchností. Ač smutek dosud přetrvává, dochází k pozvolné změně, až jednou vyjde nové světlo, jež temnota noci už nezažene!

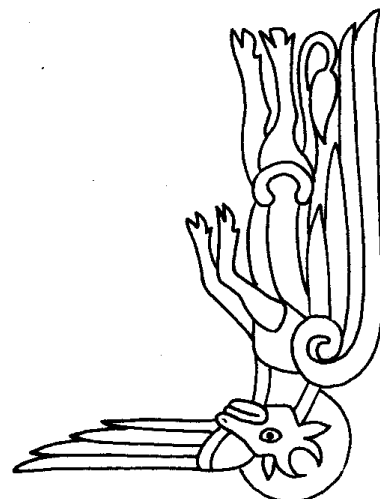
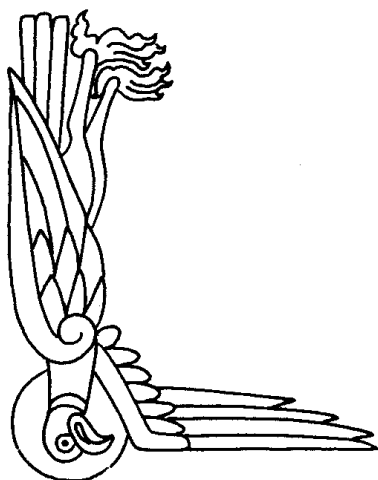

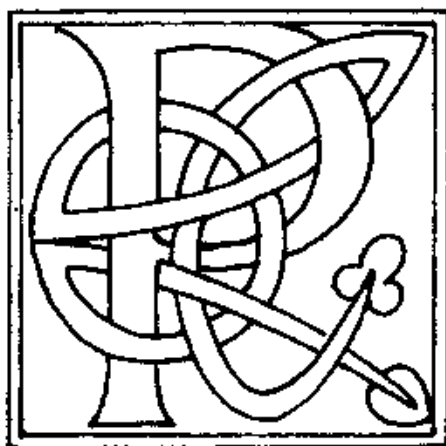
ěř, že Fantazie je silnější než vědění, že mýty mají větší moc než historie, že sny jsou mocnější než skutečnost, že naděje vždy zvítězí nad zkušeností, že smích je jediným lékem na zármutek a věř, že láska je silnější než smrt.

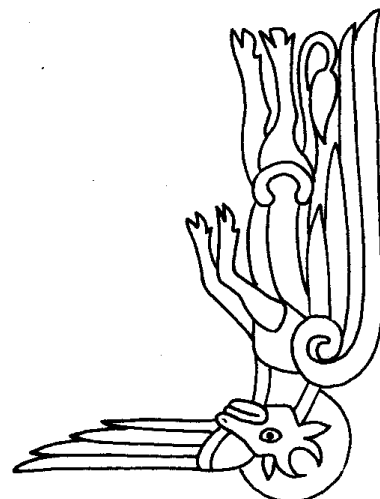
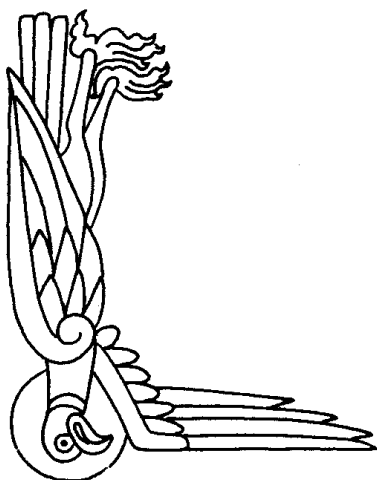

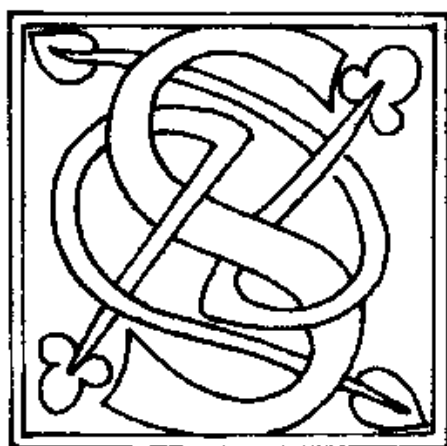
vé jméno má svůj význam. Znáš význam svého jména? Ač se někdo jiný jmenuje stejně jako ty, tvoje jméno zní docela jinak, odlišně, neopakovatelně, protože jméno nám dává skrze lidi Bůh, vkládá do něj naše poslání a vyjadřuje jím Svou lásku, která se do něj vyúlila. Vnímej ve svém jménu to, co do něj vložil Bůh a lidé, kteří tě milují a záleží jim na tobě. Poznej také jméno svého křestního patrona, on ti odhalí skryté možnosti, které máš.

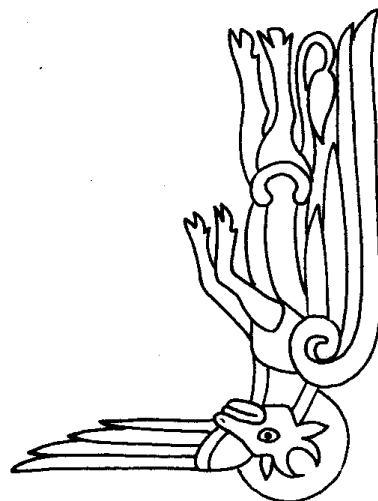
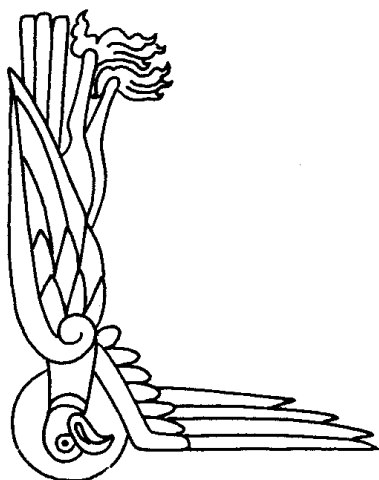

amatuj, že i utrpení může být vyjádřením lásky, která se stává spásnou, když ji vědomě a s naprostou důvěrou vložíme do Božích rukou!

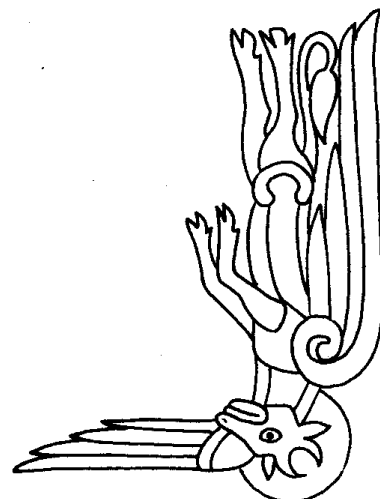
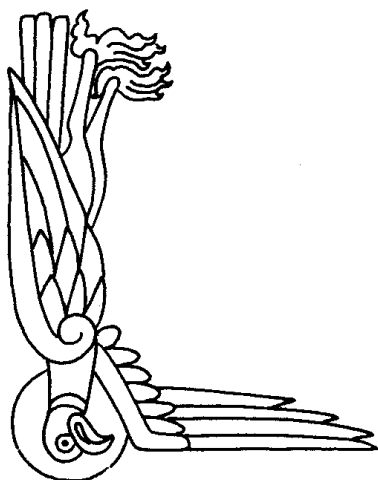

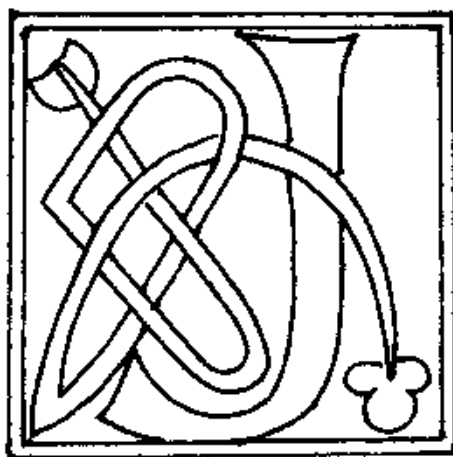
věřit se do Boží dlaně znamená dát **D**u všechnu svou naději a vložit všechnu svou důvěru v Boha, že On je ten, který ví, co dělá. Znamená to vydat sám sebe z lásky k druhým, na chvíli se vzdát všeho, co milujeme a dát to do Božích rukou ne proto, že to ztrácíme, ale aby On sám, až skončíme naše poslání, nám zase všechno vrátil v proměněné a daleko hojnější míře. **T**a chvíle odevzdání může trvat celý náš život, ale co je náš život oproti věčnosti! Je to jen chvíle.

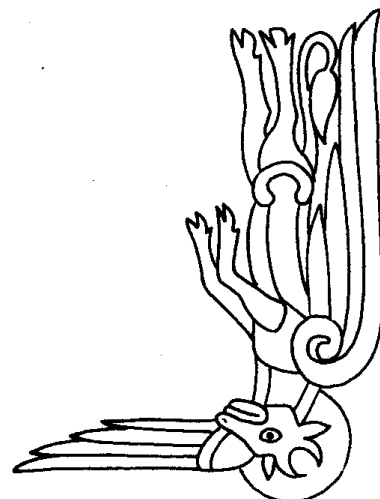
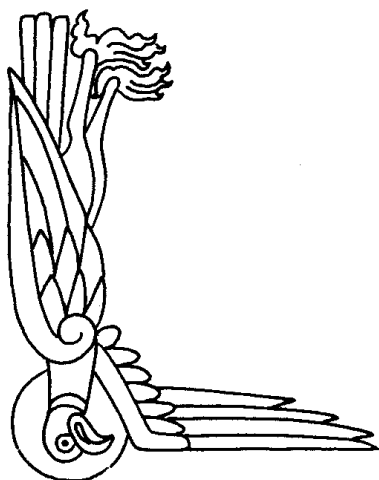

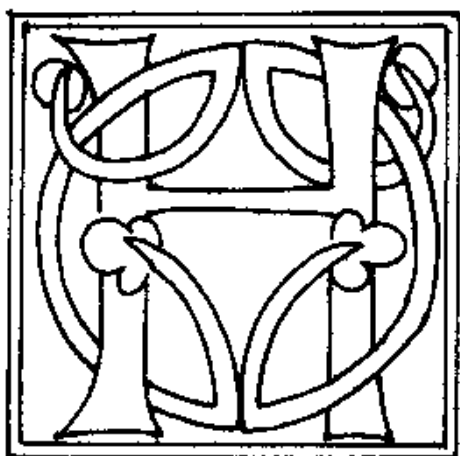
auč se vzdát úplně všeho kromě lásky, protože častokrát zůstane ona jediná tvou útěchou. Nauč se milovat ty, které ti dává Bůh a zacházet s nimi jako s Jeho vzácným darem - dokud je to možné!

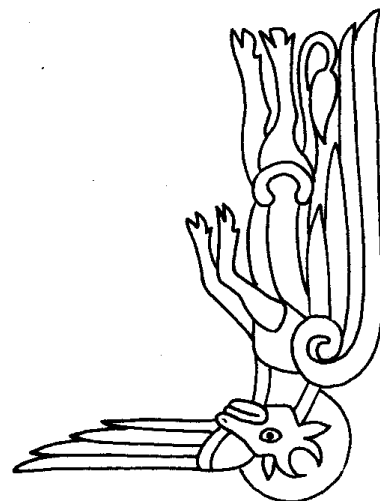
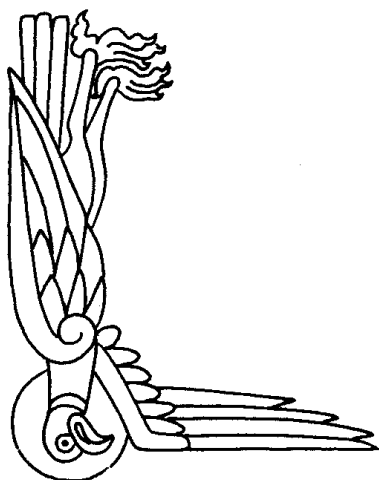

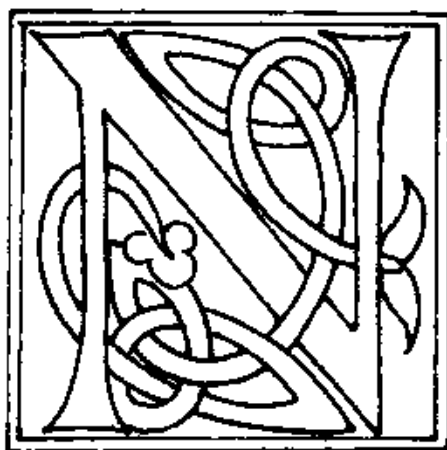
e sobecké si myslet, že nějaký náš boj patří jenom nám: stejně, jako se naše utrpení dotýká těch, kteří nás milují, stává se každý náš boj jejich bojem! Mělo by nás naplňovat vděčností, že za nás bojují, ačkoli každý svým způsobem, a tak nám mučejí naši pozemskou cestu k věčnosti. Možno bychom právě bez nich jen stěží splnili své poslání.

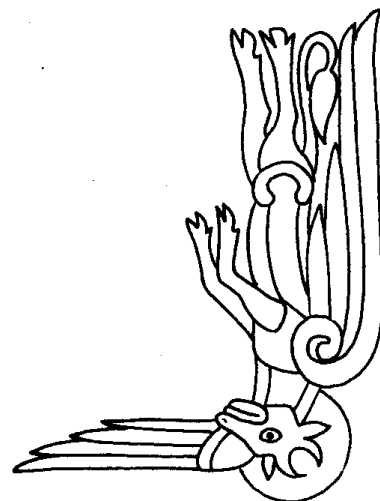
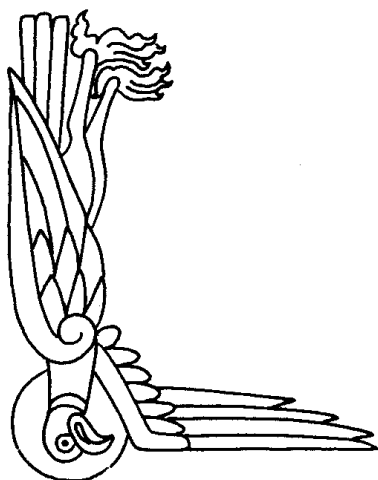

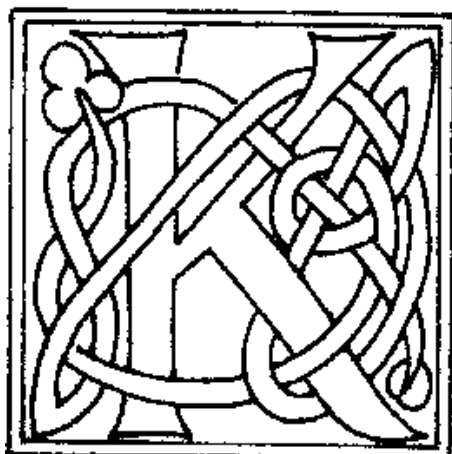
Učme na druhého jako na druhý vesmír, který je sice od nás odlišný, ale obrácený k nám rozevřá svoje dlaně. Naučme se vcičovat do potřeb druhých, doslova chodit v jejich kůži, a bychom jejich prázdne dlaně mohli naplnit svými!

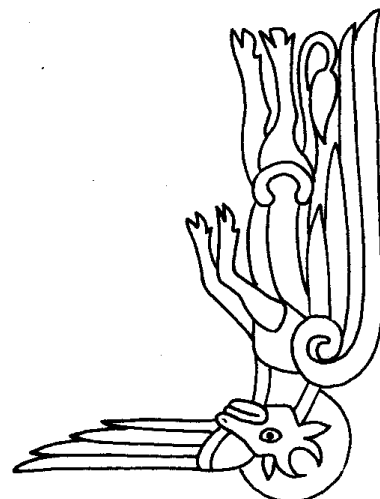
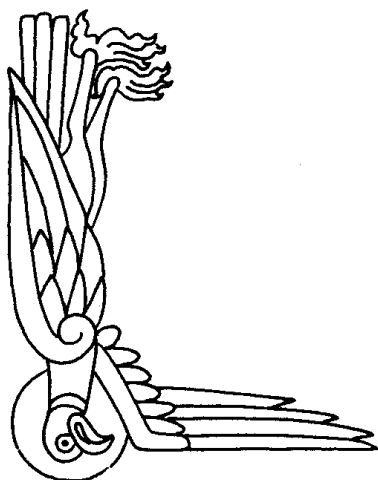

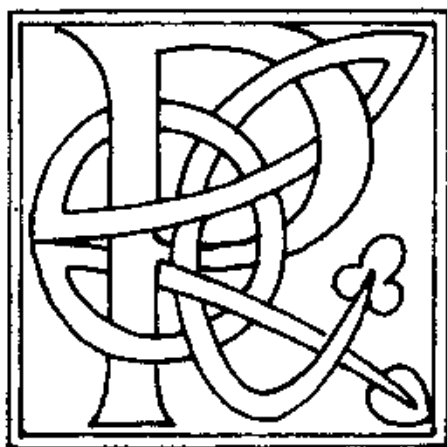
auč se dávat každému člověku
celé své srdce - ne jenom část! Nikdy totiž nevíš, kdy to
srdce budeš potřebovat právě ty celé zpátky!

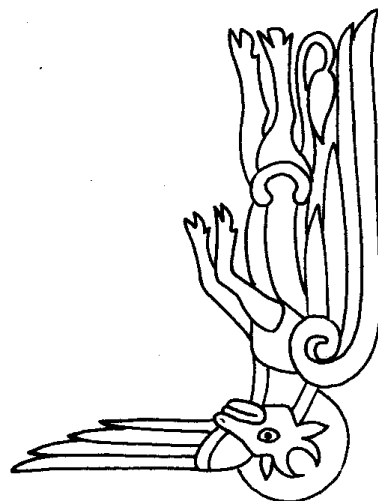
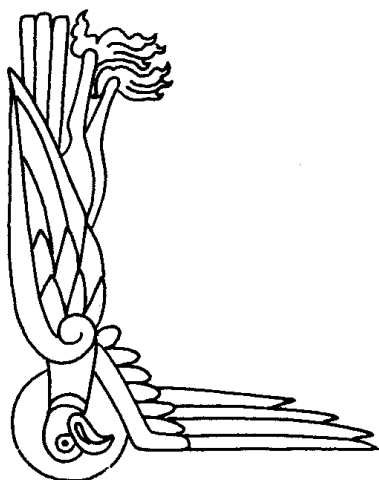

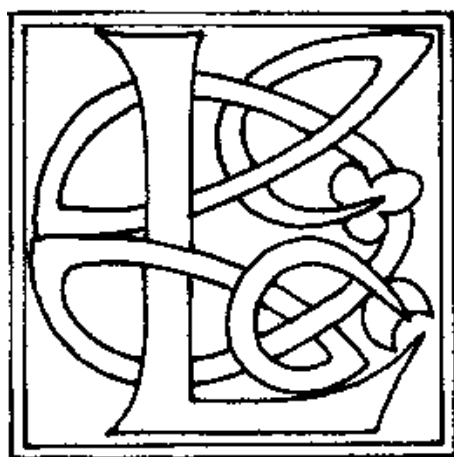
říz je způsob jak roztáhnout náruč a rozevřít svoje dlaně. Jednu dlaň rozevíváme vůči Bohu, a to je naše pokora. Druhou rozevíváme vůči veškerému stvoření, a to je soucit. Hřeby tam jsou proto, a bychom ty dlaně znova nezavřeli v pěst!

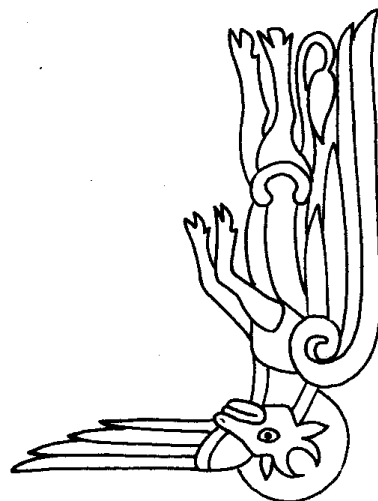
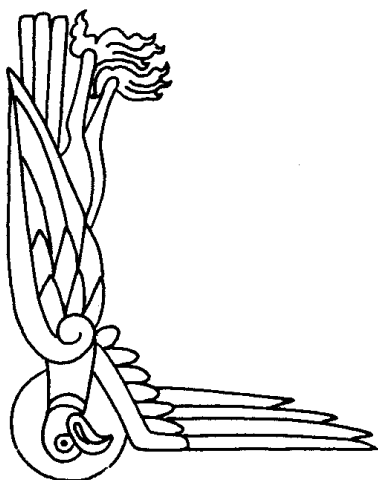

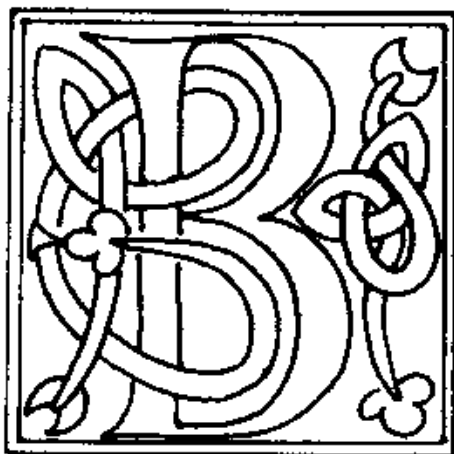
řipravuj se láskou: uč se milovat všechny lidi, které ti Bůh posílá do cesty! Ani Boží Syn netrčel na kříži opuštěný - pod křížem stáli tři lidé, kteří nechápali vůbec nic, ale neutekli, protože ho velmi milovali: Maria, Magdalena a Jan. Právě láska jim dala sílu vytrvat v Jeho agonii až do konce! Miluj dokud je to možné: nikdy nevíš, kdo se pro tebe ve tvé smrti stane Marií, Magdalenou a Janem!

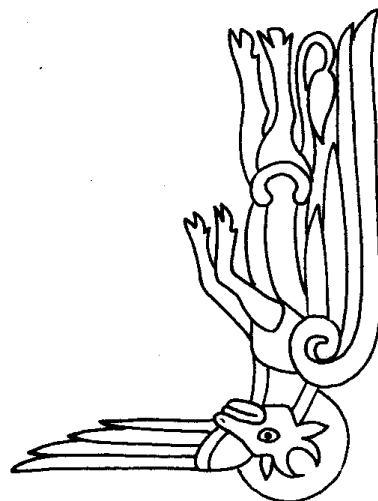
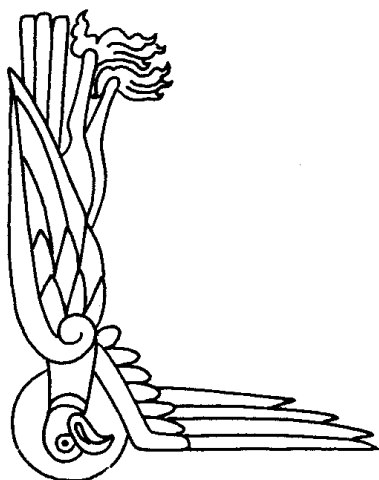

ásku mohu odtušit. Nikdy však ne přechíst. Lásku nelze obnažit, jako když otevřu knihu a plynně předčítám. Lidské srdce je odnoží samotného tajemství. Neodkrývá se. Ono se tuší. Láska je měrou charakteru a povaha člověka je přímo úměrná povaze jeho lásky. Lidská bytost je natoľik vznešená, natoľik se otevírá lásce.

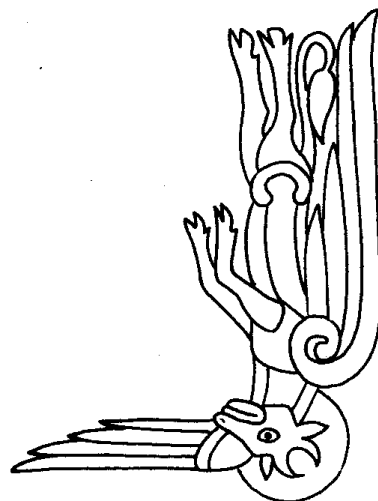
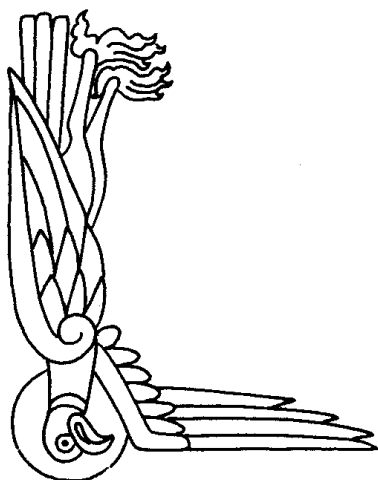

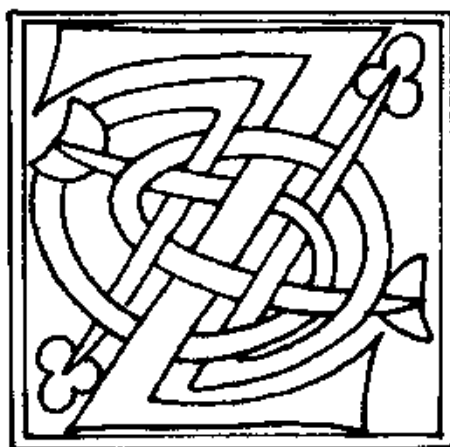
ůh je láska. Láska je dar. Člověk je správcem Božího daru, protože jediný člověk je schopen projevů lásky. A nezbytnost lásky je dána právě tím, že je vyjádřením Boha, od Boha vzchází a vychází, nám je svěřena a k Bohu se má navracet.

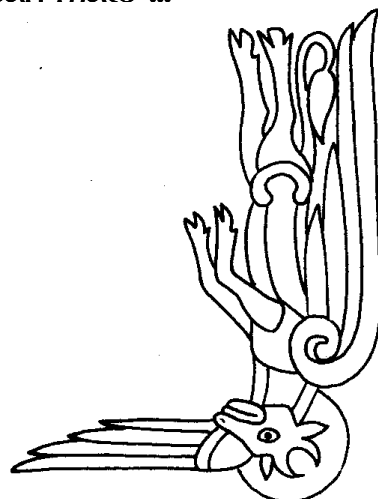
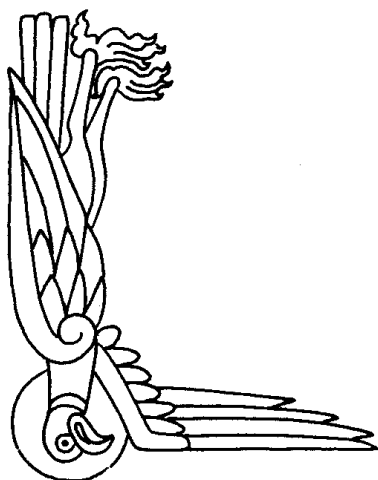

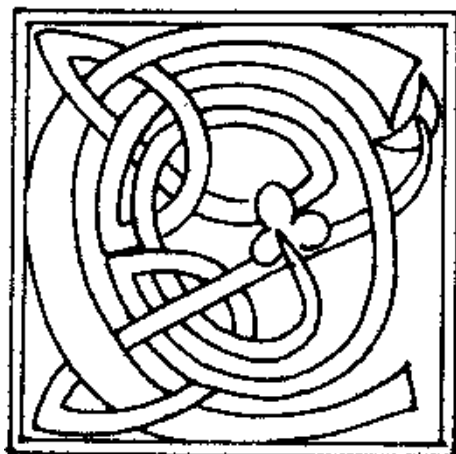
by láska nezradila sama sebe,
zachovala čistotu, musí zurčet a sdílet se. Láska je
zakořeněná v Bohu a On nemůže popřít sám sebe - Lásku.

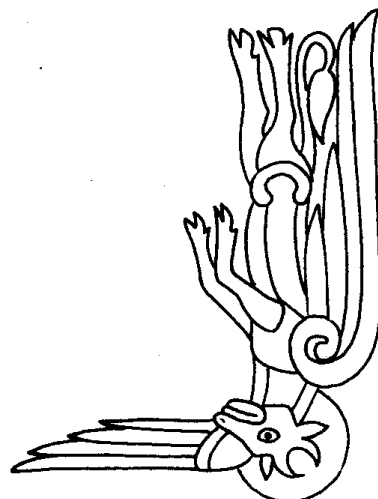
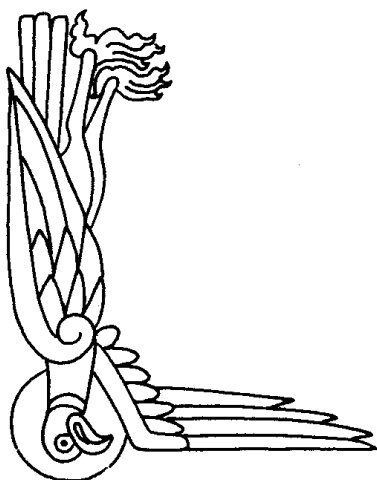

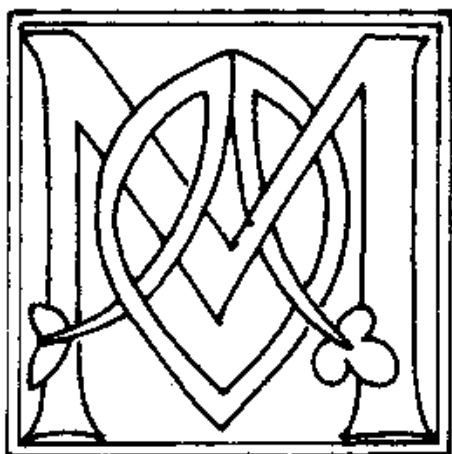
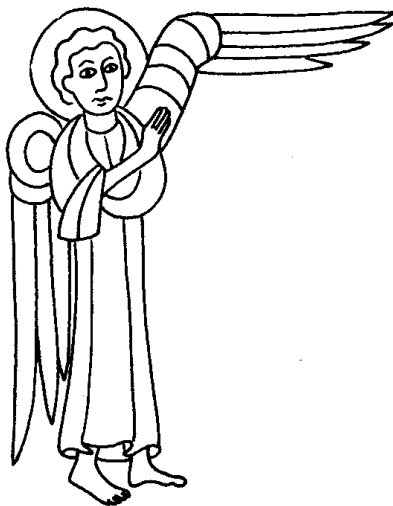
náš tento příběh? Je o dvou poutnících: první přišel o nohy, druhý oslepl. Beznohý hořce plakal, neboť nebyl schopen pohybu, slepý naříkal, vždyč neviděl cestu před sebou. Oba se setkali a svorně usedli bok po boku a chřadli na smetišti svých životů. Náhle slepý dostal nápad, vzal beznohého na ramena a ze dvou lidí se stal jediný poutník: dvě přirozenosti, dvě bolesti, dvojí ochota k cestě. Co na tom, že pozorující se pochichtávali, hle, dva mrzáci lezoucí po sobě ... Trápení je družné. Jak často trpící znovu drásají své rány! A přitom stačí tak málo ...

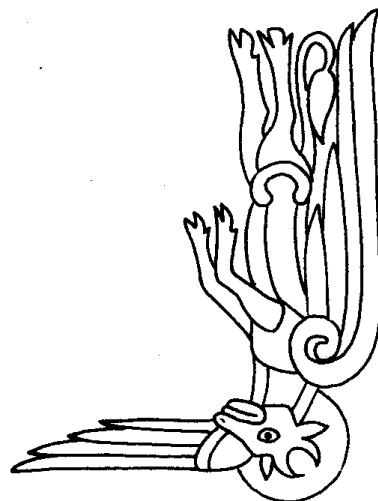
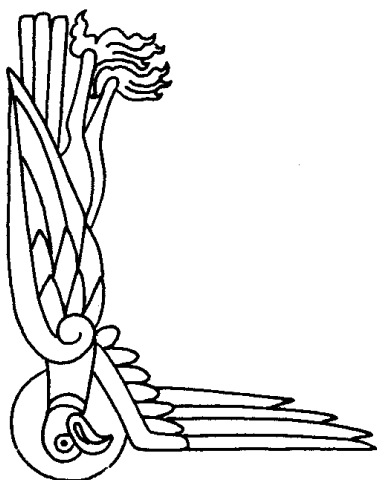
opak už jsi, člověče, zapomněl
komu je dána znalost srdcí? Dáme-li srdce, do něhož je
neustále vlévána Boží milost, ona přízeň Boží i lidské naděje,
proč ten smutek ... Co by nás mohlo odloučit ...

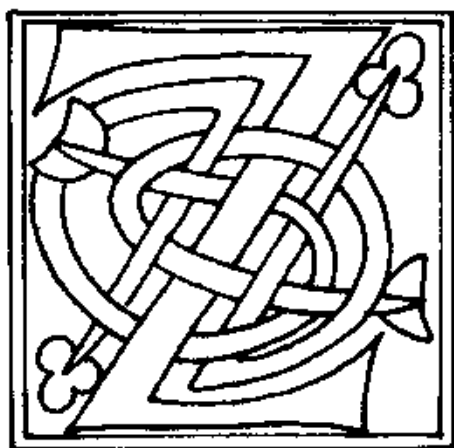

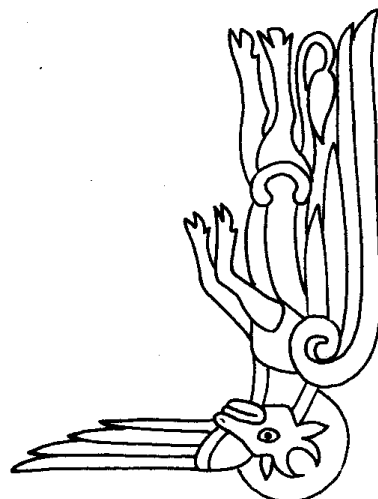
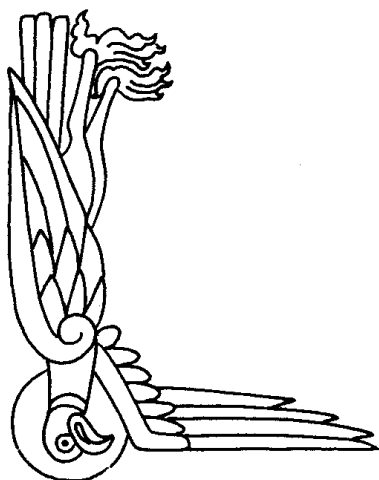
čít Bůh? Zklamal? Ne.

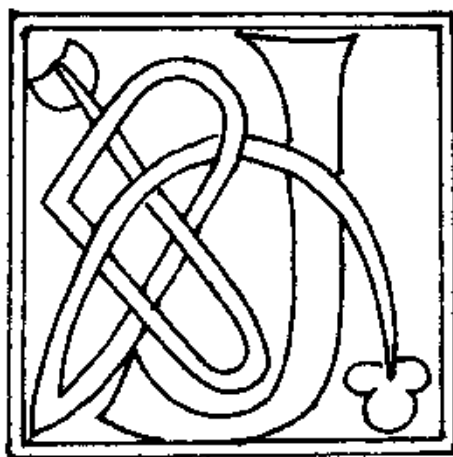
Není-li otázka, není ani odpověď ... Dálo se, člověče, ptáš...

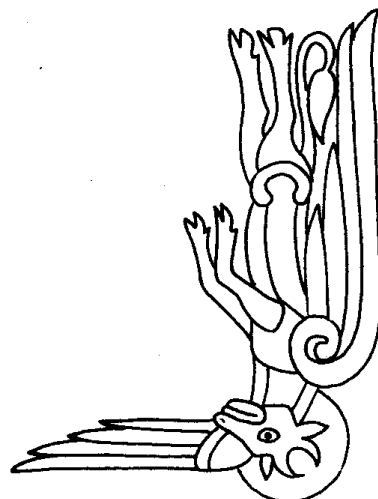
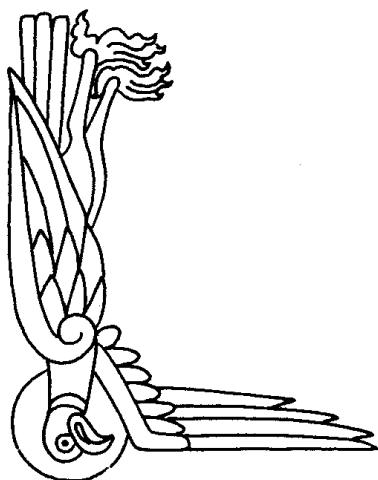
náš příběh o opičí lásce? Jedna opice měla dvě opičátka: jedno krásné, silné a zdravé a ona mu předkládala jen to nejlepší. Druhé bylo neduživé, nic se mu nedařilo a opice ho jen těžko snášela. Jednoho dne přišli lovci opic. Opice, jelikož by obě opičátka neunesla, popadla to zdatnější, a slabé ponechala svému osudu. Jenomže ono se nedalo, skočilo matce na hřbet a křečovitě se drželo. Prchající opice brzy poznala, že lovcům takto neunikne, a tak, aby mohla snáze běžet, plna bolesti odhodila to silné opičátko, které se o sebe umělo lépe postarat, z náruče. Nakonec s nezdařilým opičátkem na hřbetě dorazila do bezpečí ... Projevovat lásku silným, poslušným a úspěšným není žádná velká zásluha. Naši pomoc, pochopení a přijetí potřebují především ti, kteří ztratili pevnou půdu pod nohama, nevědí si rady, jsou vnitřně zranění, odmítnutí, nepochopení ...

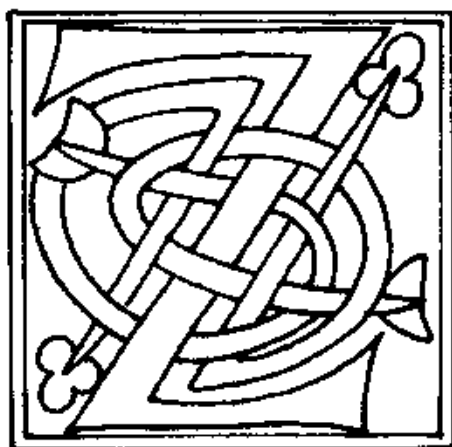

e potřebné si zapamatovat:

hovoří-li někdo pravidelně a často s Bohem, musí vzít v potaz, že čas od času bude dotazován někým jiným, samozřejmě za odlišným účelem. Ale modlitba vede k rozpoznávání, přivádí do důchu impuls srdce, vnitřní hlas svědomí, a proto je nezbytnou nutností a podmiňuje kvalitu všech našich činů. A tak Bůh působí, že rozkvétá i poušť ...

nalost srdcí přísluší jenom Bohu, a proto druhý zůstane pro mne jedině tajemstvím. Čím důležitější pro člověka něco je, tím hlouběji je to v něm ukryto. Odstraníme-li z života lidí smysl pro tajemství, odstraníme i jejich hloubku. Bytosti se mají navzájem hledat, mají odkrývat poklady svých bližních. Ne silou, ale lehce a s trpělivostí, vždyť se jedná o úžasnou hodnotu, tak křehkou! A když onu schránku nalezneme, odložme všechny hrubší nástroje, opatrně ji hladíme rukama, abychom nečinili nikomu žádnou bolest.

